

Liahona

En underbar dag
att minnas,
s. 24

Hur man kan
undervisa
om Frälsaren
hemma, s. 10

Ledd av Herren:
Josephs väg till
Palmyra, s. 14

Bli en bättre lärjunge:
Lärdomar från Lukas
evangelium, s. 28





*"Vem bland er ger
sin son en sten, när
han ber om bröd,
eller en orm, när
han ber om en fisk?
Om ni som är onda
förstår att ge era
barn goda gåvor,
hur mycket mer skall
då inte er Fader i
himlen ge det som
är gott åt dem som
ber honom?"*

Matteus 7:9-11



BUDSKAP

- 4 Budskap från första president-skapet: Familjer kan vara till-sammans för evigt**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Dygd**

ARTIKLAR

- 10 Hur vi "predikar om Kristus" hemma**
Darren E. Schmidt
Förslag på hur man kan skapa ett hem med Kristus i centrum.
- 14 Vägen till Palmyra**
Matthew S. Holland
Vägen till Palmyra – platsen för den första synen och förvarings-plats för guldplåtarna – var allt annat än lätt för Joseph Smith och hans familj.
- 20 Sökandet efter räddning**
Connie Goulding
Om du känner dig fångad – av personliga prövningar, svag-heter, eller svåra omständigheter – finns det hopp om räddning.
- 24 Den härliga dagen när prästadömet återställdes**
L. Tom Perry
Så tacksamma vi bör vara för att Herren har återställt sin kyrka och sitt prästadöme till jorden.

- 28 Frälsarens lärdomar om lärjungeskap**
Casey W. Olson
De här fyra händelserna under Kristi sista färd till Jerusalem lär oss hur vi blir bättre lärjungar.
- 34 Människofiskare**
Scott D. Whiting
För en församling gjorde ett väl fungerande församlingsråd hela skillnaden.

AVDELNINGAR

- 8 Tjänande i kyrkan: En lärdom om kärlek**
Janice Tate
- 9 Reflektioner: Kolibriräddningen**
William Hoggan
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Låt det vara**
Boyd K. Packer

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Leslie Nilsson. Insidan av omslagets framsida: Foto Ridvan Çelik/iStock/Thinkstock. Insidan av omslagets baksida: Foto Cody Bell.



42 Lita på Herrens försäkran

Mindy Anne Leavitt

I stället för omedelbar befrielse kan Herren välsigna oss med ovärderliga stunder av försäkran mitt i våra prövningar.

46 Ingen förflyttning

Lena Hsin-Yao Cho

När jag hörde att jag skulle stanna kvar i området i sex veckor till kunde jag inte tro mina öron.



*Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.
Ledtråd: Vad kan man köra förutom en bil?*



48 Att leva med världens höga tempo

Dieter F. Uchtdorf

Förenkla ditt liv genom att fokusera på de här fyra relationerna.

52 Vår plats

54 Predika evangeliet som Johannes Döparen

Ryan Carr

56 Men tänk om ... ?

Frågor om en mission

Är du orolig för att du inte är redo att verka som missionär? De här vanliga frågorna och svaren kan vara till hjälp.

60 Frågor och svar

En av mina vänner vill pröva på något som inte är bra, bara en gång, så att hon kan förstå när andra pratar om det. Hur kan jag hjälpa henne förstå att det inte är någon bra idé?

62 Skriftstudiepusset

Cody Phillips

Det är likadant med pussel som med skriftstudier; ju mer du arbetar på det, desto tydligare ser du hela bilden.

65 Systrar i evangeliet

Paola Sarahí Hernández Cruz

Paolas vän var ensam, så Paola ville berätta för henne om evangeliets välsignelser.



66 Särskilt vittne: Hur kan jag få vägledning av den Helige Anden?

L. Tom Perry

67 Sång: Den Helige Anden

Jeanne P. Lawler

68 Dags för skrifterna: Den gode herden

Erin Sanderson

70 Vår sida

71 Skriftfigurer från Nya testamentet: Den gode herden

72 Stevens första framtida fars dag

Kellie George Purcill

Stevens mamma hade en idé som hjälpte honom att inte vara ledsen på fars dag.

74 Mias vittnesbörd

Amelia Hawkins

Mia ville ha ett vittnesbörd, men hur kunde hon få ett?

76 För små barn: Huset som tiondet byggde

Janele Williams

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är två förslag.



"Den härliga dagen när prästadömet återställdes", sidan 24: Du kan förklara hur prästadömet har förts vidare genom att rita en linje från en person till en annan. Börja med Adam och fortsätt genom profeterna i Gamla testamentet, och sedan från Jesus Kristus och hans apostlar till Joseph Smith. Du kan försöka lära dig orden som Johannes Döparen sa när han gav aronska prästadömet till Joseph Smith och Oliver Cowdery, som de är nedtecknade i Läran och förbunden 13:1, och samtala om hur viktigt den händelsen är.

"Mias vittnesbörd", sidan 74: När ni har läst artikeln tillsammans kan ni samtala om hur man får ett vittnesbörd: genom att be, läsa skrifterna, lyssna på profeter och apostlar, lyssna på andras vittnesbörd, bära sitt eget och så vidare. Samtala om hur vittnesbörd kan vara som ett ljus. Föräldrarna kan bära sina vittnesbörd och be barnen att också bära sina vittnesbörd eller berätta om sina känslor om de vill.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Aktivering, 9

Arbete, 39, 52

Bön, 10, 74

Den Helige Anden, 62,
66, 67, 74

Dop, 65, 70

Dygd, 7

Familjen, 4, 10, 48, 72

Fäder, 72

Förlåtelse, 80

Församlingsråd, 34

Försoningen, 20, 42

Hopp, 42

Jesus Kristus, 7, 10, 20,
28, 42, 48, 54, 66

Kristi andra ankomst, 54

Kärlek, 8, 40

Ledarskap, 34, 46, 80

Lärjungeskaps, 28

Missioner, 40, 42, 46,
54, 56

Missionsarbete, 54, 65

Mormons bok, 10

Musik, 8, 53, 67

Omvändelse, 56

Osjälviskhet, 28

Prästadömet, 4, 24

Prövningar, 20, 42, 52

Räddning, 9, 20

Skrifterna, 62, 68, 71

Släktforskning, 4

Smith, Joseph, 14

Tempeltjänst, 4, 6, 70

Tionde, 76

Tjänande, 8, 9, 24, 28, 34,
41, 48

Tålmod, 38

Undervisning, 10

Vittnesbörd, 56, 74

Vår himmelske Fader, 48

Återställelse, 14, 24



**President
Henry B. Eyring**

förste
rådgivare i första
presidentskapet

FAMILJER KAN VARA TILLSAMMANS för evigt

Prästadörets makt att binda samman familjer för evigt är en av Guds största gåvor. Alla som förstår frälsningsplanen längtar efter den bestående välsignelsen. Det är endast under besejningsceremonierna i invigda tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga som Gud ger löftet att familjer kan bindas samman för evigt.

De prästadömsnycklar som gör det här möjligt återställdes till jorden av profeten Elia till Joseph Smith i Kirtland-templet. De prästadömsnycklarna har förts vidare i en obruten kedja genom levande profeter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga fram till nuvarande tid.

Frälsaren talade under sin jordiska verksamhet med sin främste apostel Petrus om makten att besejla familjer, när han sa: "Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen" (Matt. 16:19).

Det är bara i det celestialet riket som vi kan leva som familjer för evigt. Där kan vi vara i familjer i vår himmelske Faders och Frälsarens närhet. Profeten Joseph Smith beskrev den underbara upplevelsen så här i Läran och förbunden:

"När Frälsaren visar sig skall vi se honom som han är. Vi skall se att han är en människa lik oss.

Och samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där, men den kommer att

vara förenad med evig härlighet, vilken härlighet vi inte nu åtnjuter" (L&F 130:1–2).

I det här skriftstället står det att vi med tilltro kan sikta på en himmelsk norm i vår relation till familj och släktingar. Vi kan bry oss så mycket om vår familj och våra släktingar, levande och döda, att vi gör allt vi kan för att erbjuda dem de prästadörets förrättningar som binder oss samman i himlen.

Många av er, unga som gamla, gör det. Ni har sökt efter namn på förfäder som ännu inte har tagit emot de förrättningar som kan besejla er.

Nästan alla av er har levande släktingar som inte har besejlat i familjer genom prästadörets makt. Många har levande släktingar som har tagit emot prästadörets välsignelser, men som inte håller förbunden de ingått med Gud. Gud välsignar dig så att du i tro kan räcka ut en hand till alla de släktingarna. Det löfte som Herren ger sina lärjungar som går ut och för andra till honom gäller även dig:

"Och den som tar emot er, hos honom skall även jag vara, ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er" (L&F 84:88).

Från mitt kontor ser jag brudar och brudgummar varje dag som blir fotograferade bland vackra blommor och fontänkaskader. Brudgummen bär ofta bruden i sina armar,



åtminstone några stapplande steg, medan fotografen tar bröllopsbilder. Varje gång jag ser det tänker jag på par som jag har känt, som med tiden – ibland strax efter bröllopsdagen – varit tvungna att bära varandra på andra sätt när livet blev svårt. De kan bli arbetslösa. De kan få barn med stora

utmaningar. Sjukdomar kan komma. Och då gör vanan att göra mot andra som vi vill att de ska göra mot oss – när det var lättare – att vi blir hjältar och hjältinnor under svåra tider när det krävs mer än vad vi trodde vi skulle klara av.

Vi är skyldiga våra familjer det

slags relation som vi kan ta inför Guds närhet. Vi måste försöka att inte förolämpa dem eller ta illa vid oss. Vi kan bestämma oss för att förlåta, snabbt och fullständigt. Vi kan försöka att sätta andras lycka före vår egen. Vi kan tala vänliga ord. När vi försöker göra allt det här inbjuder vi den Helige Anden till våra familjer och våra liv.

Min försäkran till dig är att vi, med Herrens hjälp och med ångerfulla hjärtan, kan fånga en glimt i det här livet av det slags liv vi vill ha i evigheten. Vår himmelske Fader älskar oss. Han vill att vi ska komma tillbaka till honom. Genom kraften i sin försörjning möjliggör Frälsaren den förändring i våra hjärtan som vi behöver för att komma in i heliga tempel, ingå förbund som vi sedan kan hålla och med tiden leva i familjer för evigt i celestial härlighet – hemma igen. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

När du undervisar om eviga familjer, tänk då på vad äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Sök alltid efter att stärka familjen. Undervisa med en vision om vikten av att familjen beseglas i templet ... När du har en vision av templets beseglingsförrättning, hjälper du till att bygga Guds rike på jorden" ("Jag har gett er ett exempel", *Liahona*,

maj 2014, s. 34). Hur kan du hjälpa dem du undervisar att utveckla en vision av hur viktigt det är att beseglas i templet? Be dem som ännu inte är beseglade att nämna vad de kan göra för att ta mot den förrättningen. Be dem som har beseglats att nämna hur de kan behålla visionen av sin eviga familj och arbeta för att förbättra relationen till varandra.

För evigt länkad till min familj

Laura Burton

När jag adopterades som treåring ställde min biologiska mor som villkor att mina föräldrar gick med på att låta mina förrättningar i kyrkan utföras först när jag hade fyllt 12. Hon ansåg att jag behövde vara gammal nog att göra de valen själv, men det var verkligen svårt att vänta.

Ja, det var svårt att se många av mina vänner döpas när de fyllde åtta, men det som var ännu svårare var att veta att jag inte fick beseglas till mina adoptivföräldrar och fem äldre syskon förrän jag fyllde 12. Jag var rädd för att något skulle hända mig så att jag inte skulle kunna beseglas till dem.

När min tolvårsdag närmade sig började vi planera för mitt dop och beseglingen till min familj. Mina föräldrar lät mig välja vilket tempel vi skulle beseglas i. Jag hade alltid tyckt att San Diego-templet i Kalifornien var det vackraste, så hela familjen gick

med på att köra till Kalifornien för beseglingen.

Jag längtade efter att bli en evig familj med mina föräldrar och syskon. Under beseglingen kände jag Anden så starkt att det är svårt att beskriva. Nu när jag äntligen är besegrad till min familj har min oro ersatts av tröst och frid, för nu vet jag att jag är länkad till dem för evigt.

Författaren bor i Utah, USA.



BARN



Med blicken riktad mot templet

President Eyring säger att det är tack vare prästadömet som vi har möjlighet att besöka templet och beseglas till vår familj för evigt. Rita eller ta fram en bild av ditt favorittempel och häng den på en plats där du ser den varje dag. Gör en lista över hur du ska förbereda dig för att besöka templet en dag.



Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan kunskapen om Frälsarens gudomliga egenskaper stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Dygd

Det här är ett budskap i en serie besökslärarybudskap som handlar om Frälsarens gudomliga egenskaper.

Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och läran om prästadömet skall falla över din själ som himlens dagg” (L&F 121:45).

Vad är dygd? President James E. Faust (1920–2007) sa: ”Dygd i sin fulla innebörd omfattar alla rättfärdiga egenskaper som hjälper till att forma karaktären.”¹ President Gordon B. Hinckley (1910–2008) tillade: ”Kärleken till Gud är roten till all dygd, all godhet, all karaktärsstyrka.”²

Om kvinnor i relation till dygden, sa äldste D. Todd Christoferson i de tolv apostlarnas kvorum: ”Kvinnor för med sig till världen särskilda dygder, en gudomlig gåva som gör dem rustade att ingjuta sådana egenskaper som tro, mod, empati och förädling i förhållanden och i kulturer ...



Systrar, av alla dem ni har kontakt med är det ert förhållande till Gud, er himmelske Fader, som är källan till er moraliska styrka, som ni alltid måste sätta främst i era liv. Kom ihåg att Jesus styrka kom av hans djupa hängivenhet mot Faderns vilja ... Sträva efter att bli sådana lärjungar till Fadern och Sonen. Då kommer ert inflytande aldrig att avta.”³

Ytterligare skriftställen

Psaltaren 24:3–5; Filipperbrevet 4:8; Andra Petrusbrevet 1:3–5; Alma 31:5; L&F 38:23–24

SLUTNOTER

1. James E. Faust, ”Rättfärdiga Guds döttrars dygder”, *Liahona*, maj 2003, s. 108.
2. Gordon B. Hinckley, ”Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, apr. 1996, s. 73.
3. D. Todd Christofferson, ”Kvinnans moraliska styrka”, *Liahona*, nov. 2013, s. 29, 31.
4. Dygden ger kraft (se Mark. 5:30).
5. IHandledning för skriftstudier definieras ”prästadömet” som ”den myndighet och den kraft som Gud ger män för att i allt verka för människans frälsning (L&F 50:26–27)”.



Tro, Familj, Tjänande

Från skrifterna

Idag sträcker sig dygdiga kvinnor fulla av tro mot Frälsaren. I Lukas 8 läser vi om en kvinna som lidit av blödningar i tolv år och som inte kunde bli botad. Hon sökte bli botad när hon ”närmade sig [Kristus] bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel, och genast stannade blödningsen ... Jesus sade: ’Någon rörde vid mig. Jag kände att kraft⁴ gick ut från mig.’” Den dygdiga och troende kvinnan ”föll ner för honom” och förklarade inför allt folket varför hon hade rört vid honom och hur hon genast hade blivit botad. Jesus sade till henne: ’Min dotter, [var vid gott mod], din tro har frälst dig’ (Luk. 8:43–48, se också 6:17–19).

Genom sin dygd⁵ kan Kristus bota, möjliggöra, stärka, trösta och uppmuntra oss när vi väljer att med mod och tro sträcka oss mot honom.

Att begrunda

Hur stärker dygden oss och ger oss kraft?

EN LÄRDOM OM KÄRLEK

Janice Tate

Jag förväntade mig inte att det enkla tjänandeprojektet skulle lära mig så mycket om vår himmelske Faders kärlek till sina barn.

Det lät som ett typiskt tjänandeprojekt: samla ihop en grupp hjälpföreningssystrar som framför ett kort körprogram på en avdelning på vårt lokala sjukhus, fastän ingen från vår församling var patient där.

Vi trängdes i ett litet rum med nio äldre patienter som satt upp- radade framför oss i sina rullstolar. Deras ansikten var uttryckslösa. Det var varmt och kvavt, och jag tänkte: "Nu ser vi till att få det här överstökad."

Jag skulle leda sången, så jag vände ryggen mot patienterna och koncentrerade mig på programmet. När vi började, hörde jag en patient



KÄRLEK I HANDLING

"Det finns ett stort behov av den kärlek som lägger märke till dem som inte syns, som ger hopp till dem

som är modfällda, hjälp till dem som har det svårt. Sann kärlek är kärlek i handling. Behovet av kärlek finns överallt."

President Thomas S. Monson, "Kärleken upphör aldrig", *Liahona*, nov. 2010, s. 124.

ropa "mamma, mamma", och en annan klappade händerna och hade olika ljud för sig. Jag kände mig illa till mods, men om några minuter skulle det vara över och vi kunde åka hem.

När vi förberedde oss för att sjunga den sista psalmen, "O store Gud" (*Psalmer*, nr 48), inbjöd vi patienterna och personalen att sjunga med.

Jag vände mig om för att leda alla i sången, och då såg jag henne – en liten rynkig, vithårig kvinna med knät fullt av pappersnäsdukar som var våta av hennes tårar.

Hon gjorde tecken åt mig att komma fram till henne. Jag gjorde det, och när jag böjde mig ner för att lyssna, tog hon min hand. Hela hennes kropp darrade när hon viskade: "Jag är en sista dagars helig. Det är så underbart att få besök av mina systrar."

Anden fyllde min själ och jag knäböjde bredvid henne med tårar strömmande nerför kinderna. Hon lade en bräcklig arm runt mig och klappade mig som om hon förstod vad jag kände. Alla började sjunga psalmen, men jag kunde inte sjunga första versen.

När patienterna och personalen sjöng om Guds storhet fyllde Anden rummet, och alla berördes. Till slut fick jag kontroll över mina känslor och sjöng med de andra:

*När en gång alla tidens höljen falla,
och jag får skåda det jag nu
får tro ...
Då brister själen ut i lousångs ljud:
O store Gud, o store Gud!"*

Efter programmet pratade hjälpföreningssystrarna med patienter och personal. Den vithåriga systemen berättade att hon hade känt sig ensam och omgiven av främlingar tills vi kom. Vi visste inte att hon skulle vara där, men det gjorde vår himmelske Fader.

Jag påmindes om att alla de här människorna var våra bröder och systrar, att de behövde kärlek och tröst, och att en dag skulle jag vara där de är. Jag blev rörd av att vi kunde vara redskap i en kärleksfull Faders händer, och jag var tacksam för att vårt tjänandeprojekt hade lärt mig något mycket viktigt om kärlek. ■

Författaren bor i Kalifornien, USA.



KOLIBRIRÄDDNINGEN

William Hoggan

När vi räddade en kolibri lärde vi oss hur man hjälper de andligt svaga.

Vid ett läger för unga kvinnor i Kaliforniens berg, väntade tjejer och ledare på middagen i en scoutstuga. Medan vi väntade lade några tjejer märke till något under ett bord. En kolibri hade flugit in i stugan, hade inte hittat ut, och hade slutligen tuppat av på golvet. De bad mig om hjälp.

Fågeln såg döende ut. Näbben var täckt av spindelnät och fjädrarna pekade hit och dit. Jag lade den försiktigt i en mugg och bar ut den. Jag hoppades att den skulle återhämta sig på egen hand, men trodde nog att den skulle dö. Men när jag vände ner muggen för att försiktigt lägga kolibrin på marken, tog fågeln, när den var halvvägs ute, tag i kanten av muggen med sina små klor. Jag vände upp muggen, och fågeln satte sig på kanten med slutna ögon. Vad skulle jag nu göra?

En ledare som såg fågeln gjorde en blandning av socker och vatten och gav den till mig. Först strök jag försiktigt bort spindelväven från den sylvassa näbben. Fågeln reagerade inte. Sedan doppade jag ett finger i sockervattnet och höll en droppe mot näbben. Droppen försvann utan att fågeln rörde sig. Kanske hade vätskan

sipprat in i näbben? Jag doppade fingret igen och höll det mot fågelns näbb. Den här gången slickade en liten tunga, tunnare än ett hårstrå, min fingertopp.

I tio till femton minuter drack kolibrin den ena droppen efter den andra. Vid det här laget hade flera andra ledare samlats runt mig, och jag lät dem också mata fågeln.

Plötsligt öppnade den ögonen och de tilltufsade vingarna föll genast på plats. Efter att ha druckit ett par droppar till började den röra på vingarna, värmden dem en sekund, och flög sedan rakt upp. Den tvekade ett ögonblick ovanför oss, och flög sedan iväg.

Vi stod där, fulla av häpnad. Och sedan, lika plötsligt som fågeln hade flugit iväg, kom den andliga lärdomen:

- Ofta när vi försöker hjälpa mindre aktiva, verkar våra ansträngningar inte göra någon skillnad. Men vår kärlek glider ner i sprickorna – liksom

nektarn i kolibrins orörliga näbb – och ger andlig näring som en dag kan ge resultat.

- Ibland kan vi inte gå vidare själva. Vi behöver en vänlig, omtänksam hand som hjälper oss upp.
- Ibland fastnar personer i syndens eller missbrukets spindelnät och behöver hjälp av en vän eller prästadömsledare och Frälsaren för att bli fria.
- Vi behöver regelbunden andlig näring för att hålla ut.

Annars tar vår andliga styrka slut och vi faller offer för orättfärdiga inflytanden.

- Kolibrin höll sig kvar. Bokstavligen. Det kan göra stor skillnad att hålla sig kvar. Ibland måste vi helt enkelt utvärda i tro medan vi hanterar de smärtsamma och ibland hemska utmaningarna i livet.



I Nya testamentet står det att Mästaren till och med ser när en sparv faller till marken (se Matt. 10:29–31). Jag vet att han också ser när en kolibri faller. Och han ser dig. ■
Författaren bor i Kalifornien, USA.



” Hur vi predikar om Kristus ” hemma



”Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder” (2 Nephi 25:26).

Darren E. Schmidt

Under påsken ett år föreslog min fru att vi i familjen skulle läsa ur skrifterna om Frälsarens sista vecka i livet. Varje kväll vid läggdags läste vi i Nya testamentet och visade våra barn en kort video av varje händelse och pratade om de frågor som uppstod. Jag förundrades över frågorna som våra barn tog upp och över den ande som genomsyrade vårt hem medan vi läste och pratade.

I slutet av veckan kände jag större tacksamhet mot och kärlek till Frälsaren, efter att ha reflekterat mycket över hans offer och de eviga konsekvenser som är resultatet av allt han gick igenom för oss. Förutom mina egna känslor visste jag att min fru hade blivit inspirerad, och jag anade en djupare förståelse och kärlek till Frälsaren hos våra barn och en större önskan att uppföra sig kristuslikt mot varandra.

Sedan dess har vi utforskat andra sätt att ”tala om Kristus” och ”predika om Kristus” mer i våra samtal och lektioner, medvetna om att när vi bygger på den grundval som är Jesus Kristus, så har vi blivit lovade stor motståndskraft mot livets stormar (se Helaman 5:12).



Ett exempel på hur man kan undervisa om bön

Låt oss till exempel säga att du undervisar om vikten av bön. Du kan använda Läran och förbunden 10:5, där vi blir uppmanade att alltid be, eller Nephis ord att den "onde anden ... inte [lär] människan att be utan lär henne att hon inte skall be" (2 Nephi 32:8). De här skriftställena undervisar kraftfullt om bön. Låt oss säga att ni samtalar om dem och att du frågar något i stil med "hur

Fokusera på Frälsaren i din undervisning

Något vi har upptäckt är att när vi tar med Frälsarens exempel och lärdomar i våra samtal och aktiviteter som familj, så blir de mycket mer kraftfulla och ändamålsenliga. För att använda Frälsarens egen jämförelse: "Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt" (Joh. 15:5). Om vi tillämpar den här jämförelsen på vår undervisning så undervisar vi inte om evangelieprinciper som isolerade tankar utan som delar av Jesu Kristi försoning, som profeten Joseph Smith förkunnade att de var.¹ Det är så vi gör Frälsaren till det centrala i vår undervisning och inte bara blad som vi har plockat från hans sanna vinstock.

Om vi gör honom till det centrala i vår undervisning har vi blivit lovade näring, styrka och tillväxt, och fruktbärande grenar – med andra ord att våra samtal och lektioner får större kraft till omvändelse och mer långvariga resultat. Ett sätt vi har upptäckt att vi kan göra det på är att undervisa om en evangelieprincip och sedan till exempel fråga våra barn: "Hur var Jesus ett exempel på den här principen eller lärdomen?" eller "Vad sa eller lärde Herren om just det här?"

bad Frälsaren" eller "hurdana var Frälsarens böner?" Om du har små barn kan du fråga: "Hurdana *tror* ni att Frälsarens böner var?"

Ta en minut och fundera på hur du själv skulle besvara frågan genom att begrunda de skriftavsnitt som du kommer att tänka på. Jag tänker genast på Frälsarens besök till Amerika, när "han bad till Fadern, och det han bad kan inte skrivas ner ... Ögat har aldrig sett, inte heller har örat förut hört så stora och underbara ting som de vi såg och hörde Jesus tala till Fadern" (3 Nephi 17:15–16).

Senare i berättelsen upptäcker vi att folket försökte forma sina böner efter hans och därför "upprepade [de] inte många ord, ty det blev *dem givet* vad de skulle be om, och de var *fyllda med längtan*" (3 Nephi 19:24; kursivering tillagd). Här kan du be barnen berätta om ett tillfälle när de var fyllda med en önskan att be, eller så kan du berätta om ett tillfälle när du fick till dig ord som du skulle säga i din bön. Sedan kan du vittna om hur annorlunda en bön är när den bes på det här sättet, som Frälsaren undervisade om.

Tänk på vilken skillnad det skulle göra för dina barn om de följde bönen principer som finns i de här verserna och i vittnesbörden som du och de har burit. Tänk på hur det här kan förbättra deras förmåga att känna och känna igen

Anden, ära sina ämbeten, ge prästadömsvälsignelser och senare fostra en egen familj, ledda av samme Ande som ”lär människan att be” (2 Nephi 32:8).

Om Frälsarens exempel eller lärdomar inte togs med i undervisningen, skulle vi ändå ha ett bra samtal om bön, men med hans exempel och lärdomar får undervisningen större djup och kraft.

Konst med evangeliet i centrum

Något annat vi har försökt göra för att få ett hem som i högre grad är centrerat på Kristus, är att ha bilder på Kristus, templet och andra evangelieinriktade saker där de lätt kan ses och så att våra barn vet vad som verkligen är viktigt för oss.

För några år sedan när vi var med våra barn på en tiondeavräkning, bad biskopen vår tioårige son att ta en liten bild av Frälsaren och bestämma var i hemmet han skulle placera den så att den kunde vara en ständig påminnelse om vår familjs beslutsamhet att följa honom. När vi kom hem satte han bilden på ytterdörren där, som vår son sa, ”var och en av oss skulle se den mest”. Det har varit till stor välsignelse och en ständig påminnelse för oss alla varje dag på ett litet men kraftfullt sätt om våra löften att följa Jesus Kristus.

Oavsett var bilderna finns i hemmet är det värt ansträngningen att uppmärksamma bilderna på väggarna och budskapen du ger dina barn. Sänder konstverken i ditt hem budskapet att du är fast besluten att följa Kristus?

Andra sätt att undervisa om Kristus

Jag erkänner att jag vid mer än ett tillfälle har skrattat när ett av mina barn har frågat om Jesus var tuffare än en tecknad superhjärte, men jag har upptäckt att barnets fråga alltid har lett till bra samtal om vad som gör Frälsaren mäktigare än en superhjärte. Tillsammans med dagliga samtal som de här, följer här ytterligare några förslag på vad du kan göra för att hemmet ska bli mer centrerat kring Kristus:

- Använd Mormons bok när du undervisar dina barn om Jesu Kristi försoning. Ordet *försoning* eller *försona* nämns 35 gånger i Mormons bok.
- Använd Mormon Messages, bibelvideor och annan media från kyrkan som undervisar om Jesus Kristus, för att förhöja era hemaftonslektioner och skriftstudier.
- Lär er och sjung psalmerna om Frälsaren tillsammans och samtala om deras lärdomar och betydelse.
- Hitta sätt att betona att profeterna är mäktiga vittnen om Jesus Kristus.
- Försök hela tiden förbättra din egen relation till Frälsaren.

Jag har lärt mig genom noggranna studier och innerliga böner att Jesus Kristus lever och att hans underbara försoningsgåva är verklig och ger oss, och dem vi älskar, mening och syfte, tack vare det stora och förunderliga hoppet om att våra familjer kan och kommer att vara våra för evigt. Må var och en av oss inse hur viktigt det är att skapa ett hem med Kristus i centrum, och förstå ”att det inte finns någon annan väg eller något annat sätt för människan att bli frälst än i och genom Kristus” (Alma 38:9). ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOT

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49.



Vägen till

PALMYRA



Vägen till Palmyra – platsen för den första synen och förvaringsplats för guldplåtarna – var allt annat än en behaglig och ljus väg för Joseph Smith och hans familj.

FOTO GEORGE ANDERSON, MED TILLSTÄND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM

Matthew S. Holland

Det här är den första av två artiklar om profeten Joseph Smith. Nästa artikel, "Mormons boks framkomst", kommer i nästa månads nummer av Liahona.

Det råder ingen tvekan om saken. Vare sig du är en heltidsmissionär eller inte, så är alla sista dagars heliga kallade att föra budskapet om Herren Jesus Kristus till "hela världen" (Matt. 24:14). Vi är kallade att sprida *hans* evangeliums rena principer och organisation i *hans* namn. Men för att göra det måste vi också minnas att det är väsentligt att undervisa och vittna om att Joseph Smith var hans redskap i att återställa de här rena principerna och den här organisationen till jorden.

När så mycket står på spel, är det klokt att ni frågar er själva om ni är redo att kliva fram och med klar övertygelse och mild djärvhet förkunna att Joseph Smith gick in i en skogsdunge, knäböjde och bad "på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren artonhundratjugo",¹ och att världen aldrig blev densamma igen. Om ni ska kunna vara de Guds tjänare som ni är kallade att vara, måste ni vara redo att göra det.

Bestäm er nu för att flitigt studera profeten Joseph Smiths liv. Det finns kraft och visdom i hans liv, mer än i någon annans, Frälsarens liv undantaget. När ni uppriktigt och under bön gör er bekanta med detaljerna i Josefs liv, lovar jag att er tillgivenhet och beundran för honom växer, ni får tröst och uppmuntran under de särskilt svåra dagarna i ert liv av tjänande, och ni får större kunskap för att kunna stå emot hånet från nutida kritiker, som är så säkra på att världsliga bevis visar att Joseph inte kunde vara den han utgav sig för att vara. För att åstadkomma detta kan ni börja med att se på några glimtar av den här anmärkningsvärde mannen.

En smärtsam väg

Det finns all anledning att tro att morgonen då den första synen inträffade var just så idyllisk som psalmen "O, hur skön var morgonstunden"² får det att låta som. Men medan vi njuter av den bilden får vi inte glömma vad



som krävdes för att komma till den morgonen. Vägen till Palmyra – platsen för den här heliga, enastående stunden – var allt annat än en behaglig och ljus väg för den unge profeten och hans familj

Profetens föräldrar, Joseph Smith den äldre och Lucy Mack Smith, gifte sig i Tunbridge i Vermont, USA, 1796. Efter sex år som ganska framgångsrika bönder flyttade familjen Smith till det närliggande samhället Randolph för att försöka driva en butik.³

De varor som Joseph den äldre skaffade med hjälp av kreditorer baserade i Boston, gick snabbt vidare till ivriga nya kunder – inte mot kontanter utan mot löften om betalning när skördarna väl kom in i slutet av odlingsäsongen. Medan han väntade på de utlovade betalningarna så att han kunde betala sina långivare, hoppade han på en ny investeringsmöjlighet.

På den tiden var det en skriande efterfrågan på den kinesiska marknaden efter kristalliserad ginsengrot. Fastän Joseph den äldre hade fått ett erbjudande av en mellanhand på 3 000 dollar för den ginseng han hade samlat och förberett för sändning, valde han den mer riskfyllda men mer lukrativa strategin att själv ta produkten till New York och skriva kontrakt med en båtkapten att sälja hans varor i Kina åt honom. Genom att eliminera mellanhanden kunde han tjäna upp till 4 500 dollar – ett enormt belopp på den tiden.⁴

Men antingen på grund av otur eller ondskefulla ränker, hamnade Joseph den äldres sändning på samma båt som sonen till mellanhanden som han hade avstått att göra affärer med. Den här sonen tog tillfället i akt och sålde Joseph den äldres ginseng i Kina ”till ett högt pris” och

Efter tre års missväxt i Vermont bestämde Joseph Smith den äldre sig för att bege sig nästan femtio mil sydväst till samhället Palmyra i övre delen av staten New York.

behöll pengarna, samtidigt som han hittade på en historia om att satsningen hade misslyckats och att han bara lyckats få en kista med te som betalning.⁵

Precis när bedrägeriet uppdagades skulle ett stort lager varor i Smiths affär betalas. Konfronterade av fordrande kreditorer blev paret Smith desperata. För att betala deras skulder gav Lucy upp en bröllopsgåva på 1000 dollar som hon sparat i årtal, och Joseph accepterade 800 dollar för familjens gård i Tunbridge.⁶ Gården var det enda som gav



åtminstone en smula ekonomisk stabilitet och varaktig säkerhet i det tidiga amerikanska gränsområdets ofta hårda värld. Utan pengar eller mark var familjen Smith tvungen att flytta åtta gånger på fjorton år, och sökte ständigt efter sätt att försörja familjen.

Åtminstone en av flyttningarna orsakades av de ekonomiska svårigheter som alla sjukvårdsräkningar från tyfusfebern 1813 ledde till. Epidemin drabbade alla barnen i familjen Smith med överväldigande kraft. Några veckor efter att Josefs feber hade gått ner fick han mycket ont i en axel. En lokal läkare gav den felaktiga diagnosen att smärtan orsakats av en sträckning. Två veckor senare, när smärtan hade nått olidliga nivåer, återvände läkaren och upptäckte en stor infektion som orsakade Josefs långvariga feber.⁷

När Joseph Smith anlände till Palmyra i New York hade Herren fört sin förutordinerade profet till förvaringsplatsen – en närbelägen kulle – för en skatt av oändligt värde.



Man punkterade det smärtande området och fick ut nästan en liter infekterad vätska, men ingreppet löste inte problemet och en ny infektion slog till i Josephs vänstra ben. Då tillkallades en kirurg. Han gjorde ett drygt 20 centimeter långt snitt från knät till fotleden. Det lindrade smärtan något. Men olyckligtvis spreds infektionen till skelettet.⁸

Då sökte familjen de senaste medicinska råden av ledande experter vid Dartmouth Medical College.

När Josephs skrik blev så höga att hans mor inte kunde hållas borta, gick hon två gånger in i rummet trots hans vädjande protester. Det hon såg lämnade ett oförglömligt intryck. Där låg Joseph i en bloddränkt säng, ”likblek, [med] stora droppar svett ... rinnande nerför ansiktet, som speglade hans fruktansvärda plågor”.¹¹ Operationen lyckades, men Joseph fick de följande tre åren gå omkring med kryckor.

Efter den prövningen hoppades familjen att en ny början



Lucy insisterade på att det mest logiska och vanliga tillvägagångssättet, amputation, *inte* skulle användas. I stället skulle familjen Smith pröva en ny och smärtsam procedur – utan löfte om att det skulle lyckas. Läkarna skulle öppna Josephs ben och borra två hål på vardera sidan av benet. Sedan skulle de knacka bort tre stora bitar av ben för att få bort det infekterade området.⁹

Allt det här skulle göras utan tillgång till vår nutida bedövning. Därför uppmanade man familjen att ge Joseph alkohol eller att binda honom vid sängen så att han inte skulle vrida sig undan av smärta under den känsliga proceduren. Fastän Joseph bara var sju år vägrade han att göra någotdera. I stället bad han om två saker – att hans far skulle hålla om honom och att hans mor skulle lämna rummet.¹⁰

i Norwich, Vermont, äntligen skulle ge den stabilitet och framgång som de så ivrigt sökte. Men återigen grusades deras förhoppningar. Första året de försökte bruka hyrd mark fick de ingen skörd. Inte heller andra året fick de någon skörd. Tredje året, 1816, bestämde Joseph Smith den äldre sig för att försöka en sista gång, övertygad om att allt helt enkelt måste gå bättre.¹²

En halv värld bort hade vulkanen Tambora i Indonesien fått ett utbrott 1815 och spytt ut tonvis med aska i jordens atmosfär, vilket rubbade det normala väderläget. Från juni till augusti 1816 – som kallades ”året utan sommar” – drabbades New England av frost fyra gånger. Skörden förstördes ännu en gång.¹³

När hungersnöden kom och tusentals människor lämnade Vermont i en enorm utvandring, tog Joseph den äldre

sitt dittills största steg i tro. Han bestämde sig för att lämna det område med tre miles radie med familj, vänner och mark som han hade tillbringat större delen av hans liv inom och bege sig nästan femtio mil sydväst till samhället Palmyra i övre delen av staten New York. Där, hade de hört, var marken bördig och möjligheten till långsiktiga lån var stor. Av nödvändighet begav Joseph den äldre sig dit före de andra. Lucy och de åtta barnen lämnades att packa husgerådet och följa efter.¹⁴



Det var vinter när Lucy och hennes modiga lilla skara lastade allt de ägde på en släde och senare på en vagn. Efter att ha betalat flera långivare hade Lucy knappt några pengar kvar till resan. I slutet av resan betalade hon värds-husvärdar med kläder och medicin. Hon mindes att hon anlände till Palmyra med ”knappt två cent i kontanter”.¹⁵

Längs vägen tvingade mannen de hade lejt att köra släden av den unge Joseph för att ge plats åt två vackra döttrar i familjen Gates som de stött på då de färdades åt samma håll. Joseph – fortfarande inte helt frisk – tvingades halta ”genom snön drygt sex mil om dagen i flera dagar”. Han genomled enligt sig själv ”den olidligaste trötthet och smärta”.¹⁶

När Josephs hängivna äldre bröder Hyrum och Alvin väddjade till mannen att ta det lite lugnare, slog han dem

till marken med ett våldsamt slag från skaftet av en piska. I Utica, när det stod klart att Lucy var utan pengar, övergav mannen familjen – men först efter ett misslyckat försök att stjäla deras vagn, då han slängde ut alla deras tillhörigheter på marken.¹⁷ På något sätt kämpade sig familjen vidare tills alla kom fram till Palmyra och under tårar föll ihop i Joseph Smith den äldres armar.

Den kanske mest hjärtskärande detaljen i resan finner vi emellertid i en obemärkt efterskrift som Joseph senare lade till den ursprungliga berättelsen om familjens resa: ”När vi lämnade Utica blev jag ensam kvar för att få åka på sista släden i kompaniet, men när den kom blev jag nedslagen av en av familjen Gates söner och fick släpa mig blodig fram tills en främling kom, lyfte upp mig och bar mig till samhället Palmyra.”¹⁸ Vi bör inte underskatta betydelsen av detta.

En skatt av oändligt värde

Bara tre kilometer söder om Palmyras mittpunkt finns en skogsdunge som skulle bli platsen för en av de största synerna i människans historia. Fem kilometer bortom den finns kullen Cumorah, förvaringsplatsen för de då okända guldplåtarna.

När Joseph anlände till Palmyra hade Herren fört denne förutordinerade profet till förvaringsplatsen för en skatt av omätligt värde. Den skatten skulle bli ett tecken på att himlarna återigen var öppna efter århundraden av mörker och förvirring. Den skatten skulle visa att Jesu verksamhet var mycket bredare, både i fråga om lära och geografi, än vad de kristna kyrkorna på den tiden anade. Den skatten skulle bekräfta att Gud, på ett förunderligt sätt, tydligt verkar i människans göranden över tid, språk och kontinenter. Och den skatten skulle innehålla så rena och kraftfulla lärdomar att om man planterade dem djupt in i själen, så skulle man bli förvandlad och få smaka på något så utsökt att det skulle bli den yttersta och mest makalösa måltiden man kan önska sig.

Med dödliga ögon kan vi bli frestade att föreställa oss att en mer passande väg för en sådan man och ett sådant ögonblick borde ha varit lättare, mer effektiv och mer

**Strax söder om Palmyra i New York finns det en skogs-
dunge som skulle bli platsen
för en av de största synerna i
människans historia.**



hyllad. Med tanke på de omvälvande händelser som skulle ske till följd av att den här pojken kom till det här samhället vid den här tiden, kunde då inte Herren, som så noggrant orkestrerat placeringen av guldplåtarna över tusen år tidigare, ha ordnat en rakare, bekvämare och ädlare ankomst?

Jo, det kunde han säkerligen, men det gjorde han inte.

Joseph blev inte smord till något stort i sin barndom (se 1 Sam. 16:11–13). Det fanns ingen vägledande dröm som förde Joseph till ett utlovat land (se 1 Nephi 5:4–5). Det fanns ingen märklig Liahona som hjälpte hans familj att undvika misstag längs vägen (se 1 Nephi 16:10; Alma 37:38). Och det fanns definitivt inte någon öppen limousin som tog honom längs en solbelyst, strömlinjeformad paradgata, där hurrande folkmassor gav honom ett triumferande välkomnande.

I stället var det för Joseph och hans familj en vilt snirklande sorgens stig, utmärkt av otur, ohälsa, dåligt omdöme, naturkatastrofer, förkrossande smärta, hjärtlös orättvisa, fortsatt obemärkthet och oavbruten fattigdom. Det betyder inte att familjen Smiths liv var en enda cirkel av fullständig misär. Det var det inte. Men vägen till Palmyra var allt annat än rak, lyckosam och offentligt uppmärksam. Halt, kraftlös och blodig måste profeten bokstavligt talat bäras till sitt ojämförliga möte med ödet av en namnlös främling.

Kom ihåg detta som den kanske första lärdomen om Josephs liv och framkomsten av Mormons bok. Trots misslyckanden, olyckshändelser och bittert motstånd – och i många fall *på grund av* just de händelserna – fick Joseph Smith exakt det han behövde för att kunna fullfölja sitt uppdrag. Så om du nu eller i framtiden ser dig om och ser att andra som kanske är mindre hängivna lyckas i sina arbeten medan du just blivit avskedad; om en svår sjukdom

lägger dig på rygg just när viktiga uppgifter av tjänande kallar; om en kallelse till ett framstående ämbete går till någon annan; om en missionärskamrat verkar lära sig språket snabbare; om välmående ansträngningar leder till katastrof för en annan församlingsmedlem, en granne eller en undersökare; om nyheter hemifrån berättar om ekonomiska bakslag eller tragedier som du inte kan göra något åt; eller om du dag efter dag helt enkelt känner dig som en menlös och nedslagen bakgrundsfigur i ett evangeliedrama som verkar vara till för andras lycka, *tänk då på detta*: många liknande situationer utsattes Joseph Smith själv för i samma stund som han leddes till scenen för den mest enastående händelsen på jorden sedan det som hände på Golgata och i trädgårdsgraven nästan 2 000 år tidigare.

”Men”, kanske du säger, ”mitt liv och min jordiska bestämelse kommer aldrig att bli som Josephs.”

Det är troligen sant. Men jag vittnar om att ditt liv är viktigt för Gud, och din eviga potential och potentialen hos dem du träffar är inte mindre storslagen eller betydelsefull än profeten Joseph Smiths egen. Därför får du aldrig, precis som vår älskade Joseph, ge upp eller ge efter när livet i allmänhet eller missionsarbetet i synnerhet blir smärtsamt, förvirrande eller tråkigt. I stället måste du, som Paulus lär, se att ”för dem som älskar Gud samverkar *allt* till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut” (Rom. 8:28; kursivering tillagd).

Liksom Gud gjorde med den unge Joseph Smith, formar och vägleder han dig varje dag för ändamål som är härligare än du kan ana! ■

Från ”The Making of the Book of Mormon, Joseph Smith, and You”, ett tal hållet vid missionärsskolan i Provo, den 15 februari 2014. Matthew S. Holland är rektor för Utah Valley University.

SLUTNOTER

1. Joseph Smith – Historien 1:14.
2. *Psalmer*, nr 14.
3. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), s. 37, 45. För en kortfattad sammanfattning av händelserna kring familjen Smiths flytt till Palmyra, se också Richard Lyman Bushman, *Joseph Smith:*

Rough Stone Rolling (2005), s. 17–29.

4. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 49.
5. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 49–50.
6. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 51.
7. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 60, 62.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 62–63.

9. Se LeRoy S. Wirthlin, ”Joseph Smith’s Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success”, *BYU Studies* 21, nr 2 (1981): s. 146–154.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 64.
11. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 65.
12. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 66.
13. Se *Kyrkans historia i tidernas fullbordan*, 2:a utg. (2002), s. 24.

14. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 67.
15. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 68, 70.
16. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, red. av Dean C. Jessee, 2 band (1989), 1:268.
17. Se *The Papers of Joseph Smith*, 1:268.
18. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, 1:268–269.



SÖKANDET EFTER
räddning

Connie Goulding

Den 5 augusti 2010 fastnade 33 chilenska gruvarbetare i en gruva när den kollapsade över dem. De var begränsade till ett litet säkert utrymme och till gruvschakten bortom raset, hundratals meter djupt nere under marken.

Situationen såg allvarlig ut. 700 meter massivt berg skilde dem från hem och familj, och de hade bara ett litet lager mat och vatten. Fastän de hade verktyg och kunskap kunde de inte rädda sig själva på grund av gruvans instabilitet. Deras enda chans var att bli funna och räddade.

Trots det valde de att hoppas. De organiserade sig, ransonerade mat och vatten, och väntade. De litade på att de som fanns ovanför marken gjorde vad de kunde för att rädda dem. Men det måste ändå ha varit svårt att hålla fast vid det hoppet medan de väntade i mörkret. Det gick dagar, sedan veckor. Deras noggrant ransonerade mat tog slut.

Jag utsattes för ett stort "ras" i mitt eget liv. Min vackra, roliga, livsbejakande åttaårige son dödades inför mina ögon när en bil körde på honom. Jag höll om honom medan hans blod rann ut på vägen och hans ande gled bort och återvände till sitt himmelska hem. Jag vädjade till min himmelske Fader att låta honom vara kvar, men det ingick inte i min sons livsplan.

Jag var förlorad i mörkret, överväldigad av tyngden av min sorg. Jag kände mig missmodig och oförmögen att vila medan jordelivets problem skymde blicken. Jag upptäckte att ett brustet hjärta är en verklig, fysisk känsla. Där jag en gång hade haft ett hjärta fanns nu bara ett mörkt hål, härjat och smärtsamt.

Jag tänkte att jag borde kunna vara stark nog att komma över det. Många människor hade lidit mycket mer. Men liksom gruvarbetarna fångade av det massiva

Liksom de 33 männen som satt fast i en gruva i Chile, kan vi känna oss fångade av våra prövningar och svagheter. Men frälsningsplanen kan ge oss hopp om räddning.

berget, kunde jag inte lyfta bort bördan av min sorg.

Vi kan alla känna oss fångade på många sätt. Vissa kanske känner sig fångade av personliga prövningar, svagheter eller svåra omständigheter i livet. Oavsett vilket finns det tröst i vetskapen om att jordelivet är en tid när vi blir starkare genom att möta vår sorg och smärta. Vi finner hopp i Jesus Kristus.

En stråle av hopp

Den sjuttonde dagen av gruvarbetarnas svåra belägenhet förnyades deras hopp när ett litet schakt bildades av att en borr bröt sig igenom stenmassorna som höll dem fångna.

De instängda männen som ville att räddningsarbetarna ovanför marken skulle få veta att de levde, slog lite på borren och satte fast ett meddelande längst ut, skrivet med röd spritpenna. Det lød: *"Estamos bien en el refugio, los 33"* ("Vi mår alla bra här i samlingsrummet, alla 33"). Hoppet hade återställts. De hade blivit funna.

Genom ett litet hål, stort som en grapefrukt, återställdes kommunikationen med världen ovanför markytan. Mat, vatten, medicin och meddelanden från närstående sändes ner genom schaktet till gruvarbetarna.

Det måste ha varit med blandade känslor som gruvarbetarna insåg sin situation. De var överlyckliga och lättade

över att ha blivit funna, men situationen var fortfarande oviss. De som fanns ovanför markytan visste nu var de var, men det skulle ta tid att genomföra en räddningsplan, och de kunde bara hoppas på att den skulle fungera.

Räddningsarbetarna informerade motvilligt gruvarbetarna om att det skulle ta månader innan de kunde komma upp till ytan. De hoppades att gruvarbetarna skulle vara hemma hos sina familjer till jul, vilket innebar att gruvarbetarna kunde tvingas vara instängda i gruvan i ytterligare fyra månader. Men nu väntade de med hopp.

Vi har också en stråle av hopp. Innan den här världen skapades fastställdes en räddningsplan för oss. Vår himmelske Fader gav oss en Frälsare som skulle rädda oss från jordelivet, från våra synder, från våra svagheter och från allt vi skulle genomlida i det här livet. Han är den som ger hopp och liv. Han beredde vägen för oss så att vi kan återvända till vår himmelske Fader och återförenas med nära och kära som har gått före oss. Han står bredvid oss för att lätta på bördorna vi bär på, för att torka våra tårar och för att ge oss frid. Han kom för att föra oss tillbaka hem, om vi följer planen som han har fastställt.

Räddningen

Flera försök att rädda gruvarbetarna gjordes, men det var bara en borrhög som följde en rak väg genom ett av de hål som tidigare hade borrhöjats för att hitta gruvarbetarna.

Gruvarbetarna satt inte bara och väntade på att bli räddade. När borrhögen hamrade sig fram mot deras räddning, ramlade det ner stenar från det mindre schaktet som samlades i grottan där gruvarbetarna var instängda. De flyttade på stenarna vartefter de föll ner och banade vägen för den större borrhögen.

Räddningsarbetarna byggde en kapsel som skulle



Vi måste alla välja att underkasta oss vår Frälsare Jesu Kristi vilja och lita på honom. För oss finns det bara en räddningsplan; det är i och genom hans försörningsoffer. Han steg ner under allt för att rädda oss.

sänkas ner i det trånga schaktet med hjälp av kablar. Räddningskapseln var knappt stor nog att rymma en människa. Den var bara 10 centimeter smalare än schaktet som formats genom 700 meter massivt berg.

När det var dags för gruvarbetarna att räddas ställdes varje man inför ett val. En man åt gången klev in i kapseln. Var och en fick åka upp ensam. Var och en valde att lita på

planen och hoppades att kapseln skulle dras upp genom det smala schaktet helt rakt och inte komma i obalans och fastna. Om inte planen fungerade var allt hopp ute. Varje gruvarbetare klev in i kapseln och överlämnade sig åt planen och räddningsarbetarna.

En efter en företog gruvarbetarna den ensamma färden upp från mörkret och ut i ljuset. De hälsades av sina nära och kära medan världen såg på och jublade.

Räddningsplanen lyckades. Inte en enda man omkom. De räddades den 13 oktober 2010 – 69 dagar efter gruvaraset och 52 dagar efter att de hade befunnits vara vid liv.

Lita på Jesu Kristi försoning

Liksom gruvarbetarna räddas vi en och en. Frälsning är tillgänglig för alla, men vår relation till Frälsaren är personlig. Vi måste alla välja att underkasta oss vår Frälsares Jesu Kristi vilja och lita på honom.

Eftersom människans handlingsfrihet, som jordelivet är baserat på, är så helig, kan Frälsaren inte ta ifrån oss vår vilja. Vi är fria att välja. Frälsaren står bredvid oss och väntar på att få hela våra sår och lyfta oss upp till evig frälsning, men han kan bara göra det om vi ber honom om det. Vi måste välja honom. För oss finns det bara en räddningsplan; det är i och genom hans försoningsoffer. Han steg ner under allt för att rädda oss.

Min räddning kom när jag stod på knä i djupaste sorg över min sons död. Liksom gruvarbetarna innan de klev in i kapseln befann jag mig vid en avgörande punkt: Skulle jag försöka övervinna prövningen med egen styrka och kunskap, eller skulle jag sträcka mig mot min himmelske Fader och be om hjälp?

Nedtyngd av sorg bestämde jag mig för att vända mig till Gud. När jag vädjade till min Fader i himlen berättade jag

hur missmodig jag var och bad honom lyfta bort bördan av min sorg. Innan jag ställde mig upp igen hade tyngden av mina sorger lyfts bort från axlarna. Jag behövde fortfarande arbeta mig igenom smärtan och förlusten, men den outhärdliga tyngden var borta.

Det var då jag insåg att Frälsaren står vid vår sida och väntar på att lyfta oss, han väntar bara på att vi ska be honom, väntar på att vi ska lägga våra bördor på hans axlar, väntar på att vi ska lägga vår hand i hans så att han kan rädda oss.

Vi – liksom gruvarbetarna, som fick stänga dörren till kapseln bakom sig och lita på räddningsarbetarna – måste underkasta oss Frälsarens vilja och lita på hans räddningsplan för oss.

Jag hoppas att jag, när jag i min enskildhet företar min resa från det här livet till nästa, får känna glädje när jag förenas med dem som gjort resan före mig! Till dess vet jag att min Frälsare lever och älskar mig och står bredvid mig. ■

Författaren bor i Utah, USA.



FRÄLSARENS FÖRSONING KAN LYFTA DIG

“Vi inser att din väg blir svår emellanåt. Men jag ger dig det här löftet i Herrens namn: Res dig upp och gå i vår Återlösares och Frälsares fotspår. Då kommer du en dag att se tillbaka och fyllas av evig tacksamhet för att du valde att lita på försoningen och dess kraft att lyfta dig och ge dig styrka.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, “Du kan göra det nu!” *Liahona*, nov. 2013, s. 57.





DEN HÄRLIGA DAGEN NÄR prästadömet återställdes

*Vi bör vara tacksamma över att Herren har återställt
sin kyrka och sitt prästadöme till jorden.*

Något av det första som Frälsaren Jesus Kristus gjorde när han kom till jorden var att organisera sin kyrka. I Nya testamentet står det att han "gick ... upp på berget för att be, och han bad hela natten till Gud". När han kom ner morgonen därpå kallade han samman lärjungarna. "Och [han] valde ut bland dem tolv, som han kallade apostlar" (Luk. 6:12–13).

Senare tog han upp Petrus, Jakob och Johannes på ett berg, och där tog Petrus emot prästadömet's nycklar (se Matt. 17:1–9; se också 16:18–19). Petrus blev den som var ansvarig för alla nycklarna på jorden som behövdes för att leda kyrkan efter att Frälsaren hade lämnat dem.

På Frälsarens befallning (se Mark. 16:15), predikade apostlarna evangeliet och organiserade grenar i kyrkan. I många fall kunde de bara besöka grenarna en gång, vilket inte gav dem så stor möjlighet att undervisa och utbilda. Snart kröp hedniska tankar in, och olika aspekter av Frälsarens lärdomar förändrades eller modifierades (se Jes. 24:5). När avfallet spred sig blev det nödvändigt för Herren att ta bort prästadömet från jorden. Det resulterade i att jorden var utan prästadömet's välsignelser under en ganska lång tid.

För att på nytt etablera sitt rike på jorden med prästadömet's kraft, återställde Herren evangeliet.

Kom ihåg återställelsen

När Joseph Smith översatte Mormons bok och Oliver Cowdery var hans skrivare, kom de till berättelsen i Tredje Nephi där den uppståndne Frälsaren besöker västra halvklotet. När de upptäckte hans lära om dopet (se 3 Nephi 11:23–28), undrade de över alla olika former av dop som förrättades på den tiden och över vilka som hade myndighet att döpa.

Joseph och Oliver bestämde sig för att fråga Herren och uppsände en bön i skogen i närheten av Josephs och Emmas hem. Där inträffade den storslagna uppenbarelsen där Johannes Döparen visade sig, lade händerna på deras huvuden och sa: "I Messias namn förlämnar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Och detta skall aldrig mer tagas bort från jorden förrän Levis söner på nytt offerar ett offer åt Herren i rättfärdighet" (L&F 13:1).

Det var en underbar händelse. Jag hoppas att alla prästadömsbärare kommer ihåg att en helig händelse i kyrkans historia, och i världshistorien, ägde rum den 15 maj 1829.

I Trosartiklarna står det "att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som har myndighet" (Trosartiklarna 1:5).

Män kallas inte på måfå. De kallas genom inspiration och profetia. Det finns en direkt inspirationslinje från Herren till dem som kallats att utöva prästadömet. Det är så Herren styr sin kyrka, och det var så han kallade profeten Joseph Smith.

Lev värdig prästadömet

Att ta emot prästadömet är inte en rutinmässig rättighet som automatiskt ges när rätt ålder är inne. Vi måste vara värdiga och trofasta för att kunna ta emot de här båda prästadömena (se L&F 84:33). Vi bör noga läsa melkisedekiska prästadömet ed och förbund, som fastställer vilka villkor vi måste förstå och gå med på för att ta emot prästadömet:

"Alla de som tar emot prästadömet tar därför emot min



Faders ed och förbund, vilka han inte kan bryta, inte heller kan de upphävas.

Men den som bryter detta förbund sedan han har tagit emot det och vänder sig helt och hållet därifrån skall inte få syndernas förlåtelse vare sig i den här världen eller i den kommande världen" (L&F 84:40–41).

Det är ganska allvarligt. Man kan kanske tro att män skulle avskräckas från att ta emot aronska och melkisedekiska prästadömet, men i nästa vers står det: "Ve alla dem som *inte* kommer till detta prästadöme" (L&F 84:42; kursivering tillagd).

Om vi tar emot prästadömet och lever värdiga det, så får vi Herrens välsignelser. Men om vi bryter mot vårt förbund och vänder oss bort från prästadömet får vi inte Herrens välsignelser och blir inte "Guds utvalda" (L&F 84:34).

Aronska prästadömet, som tas emot genom förbund, hjälper till att förbereda unga män att ta emot melkisedekiska prästadömet, som är det större prästadömet och tas emot genom ed *och* förbund.

Nå ut till andra och tjäna

Prästadömet är ett enastående brödraskap – kanske det största brödraskapet på jorden. Relationen mellan våra prästadömsbröder bör vara bättre än någon annan relation förutom den inom våra enskilda familjer. Förutom ett brödraskap är prästadömet en tjänandeorganisation, där vi ger

av oss själva för att hjälpa andra och förbättra saker och ting.

Från det att en ung man tar emot aronska prästadömet och ordineras till diakon eller lärare eller präst, tillhör han ett kvorum. Det kvorumbrödrskapet fortsätter när han tar emot melkisedekska prästadömet och ordineras till äldste. Prästadömet kvorum är viktiga.

En ung man som skulle verka som missionär talade nyligen under ett sakramentsmöte. I sitt tal förklarade han att han och fyra vänner hade börjat i diakonernas kvorum tillsammans. Han sa att vänskapen och stödet de gav varandra när de ställdes inför utmaningar och gick framåt inom aronska prästadömet, hjälpte dem att nå målet att verka som heltidsmissionär.

Jag tillhör ett kvorum. Det är ett mycket speciellt kvorum. Det består av män från alla slags yrkesområden. Men när vi verkar som ett kvorum är vi enade i ett syfte.

När kvorummedlemmarna gemensamt fattar ett beslut och agerar tillsammans under den Helige Andens inflytande, agerar de i enlighet med Herrens vilja. Om det inte råder fullständig enighet mellan medlemmarna i ett kvorum så ska man inte fortsätta. Tänk på hur det kan skydda dig

genom livet.

Varje kvorumledare bör ha en lista över medlemmarna i sitt kvorum, och han bör vara medveten om dem som har problem med att bli klara över hur de ska leva. Om

Prästadömet är ett enastående brödrskap – kanske det största brödrskapet på jorden.

ett antal sådana unga män tillhör kvorumet, prioriterar han sin lista och ägnar sin uppmärksamhet åt dem som har störst behov av omsorg. Sedan börjar han och andra kvorummedlemmar besöka dem och gör dem till vänner och medbröder i kvorumet på ett sätt som för dem tillbaka till gemenskapen.

Ett prästadömskvorum har plikten och ansvaret att ”varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus” (L&F 20:59). Tjänandet i ett prästadömskvorum är nödvändigt för vår utveckling här på jorden. Därför bör alla kvorummedlemmar se de här plikterna som en del av deras tjänandeansvar i vår himmelske Faders rike.

Vi vet alla att vi ställs inför utmaningar under vår jordiska provotid. Om vi inte har några som stöttar oss när vi går genom livet så upptäcker vi att vi inte har någon bestämd plan, någon bestämd inriktning eller någon bestämd vägkarta som leder oss vidare. Ett väl fungerande kvorum hjälper oss att utforma en plan och en vägkarta som leder oss tillbaka till vår himmelske Faders närhet.

Var tacksam

Biskopar har prästadömet nycklar till att presidera över sin församling, bland annat de unga männen inom aronska prästadömet. Faktum är att biskopen är president över prästernas kvorum i sin församling. Han hjälper de unga männen att vara värdiga så att de kan ta emot och avancera inom aronska prästadömet och förbereda sig för melkisedekska prästadömet. Han hjälper dem förstå vilka plikter och välsignelser som prästadömsbärare får. Han hjälper dem lära sig att ära prästadömet genom att ge dem uppgifter som hjälper dem att tjäna och betjäna andra.

Nycklarna som tillhör aronska prästadömet påminner oss om att vi alltid bör vara tacksamma för det återställda prästadömet, med dess kraft, myndighet och ansvar: ”Det lägre eller det aronska prästadömet makt och myndighet är att inneha nycklarna till änglars betjäning och till att betjäna i yttre förrättningar, evangeliets bokstav, omvändelsens dop till syndernas förlåtelse, i överensstämmelse med förbunden och buden” (L&F 107:20).

Jag uppmanar unga män att ära prästadömet de bär och att förbereda sig för att avancera inom varje ämbete i aronska prästadömet, medan de förbereder sig för den ytterligare välsignelsen att ta emot melkisedekska prästadömet och verka som heltidsmissionärer och så småningom viga i Herrens heliga tempel.

Jag vittnar om att ingen dödlig man leder den här kyrkan. Det är Frälsarens kyrka, och han leder den genom prästadömet som han delegerar till män på jorden så att de kan verka i hans ställe och leda hans kyrka, samt utföra heliga förrättningar. Vi bör vara tacksamma över att Herren har återställt sin kyrka och sitt prästadöme till jorden. ■





MÅLNING AV JUSTIN KUNZ

FRÄLSARENS LÄRDOMAR OM lärjungeskap

I Lukas redogörelse för Jesu Kristi sista färd till Jerusalem ser vi hur Frälsaren ger oss ett tydligt mönster för hur vi ska följa honom.

Casey W. Olson

Seminarier och institut

Bara fyra månader före Frälsarens död, ”när tiden för hans bortgång var inne, vände han sitt ansikte mot Jerusalem fast beslutet att gå dit upp” (Luk. 9:51).¹ Under de föregående veckorna hade Jesus Kristus noggrant förberett sina lärjungar för de svårigheter och enastående andliga händelser som låg framför dem.

Omedelbart efter att Petrus vittnat om Jesu Kristi gudomlighet vid Caesarea Filippi, talade Frälsaren till exempel till sina lärjungar om sin annalkande död och uppståndelse för första gången i tydliga, omisskännliga ordalag (se Matt. 16:13–21; Mark. 8:27–31; Luk. 9:18–22).² Jesus tog också med sig Petrus, Jakob och Johannes ”upp på ett högt berg” där han ”förvandlades inför dem” (Matt. 17:1–2). Där gav Frälsaren, Mose och Elia prästadömetts nycklar till Petrus, Jakob och Johannes. Mose och Elia gav också Jesus tröst och stöd när de ”talade om hans bortgång, vilken han skulle fullborda i Jerusalem” (Luk. 9:31).³ Äldste James E. Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kворum sa om den här händelsen på berget att den var ”början till slutet” på Jesu Kristi jordiska verksamhet.⁴

De här händelserna visar att när Jesus Kristus vände ”sitt ansikte mot Jerusalem fast besluten att gå dit upp” så visste han uppenbarligen att han påbörjade färdens som skulle avslutas med hans död. I Lukasevangeliet, som ger mest detaljer angående den här resan, står det att när Frälsaren ”på sin väg till Jerusalem gick ... genom städer och byar och undervisade” (Luk. 13:22), färdades en grupp lärjungar – både män och kvinnor – med honom (se Luk. 11:27).⁵ Medan de vandrade tillsammans undervisade Jesus sina efterföljare om lärjungeskapets krav. När vi studerar Frälsarens lärdomar i ljuset av den här resan, kan vi få större uppskattning för sättet han förstärkte sin undervisning om lärjungeskap på med kraften i sitt eget exempel.

Tre svar på Jesu Kristi uppmaning att följa honom

Kort innan Frälsaren påbörjade sin sista färd till Jerusalem, förkunnade han: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig” (Luk. 9:23). Senare, när Jesus och hans lärjungar var på väg till Jerusalem, ”sade någon till honom: 'Jag vill följa dig vart du än går'” (Luk. 9:57). Frälsaren svarade: ”Människosonen har inget att vila huvudet mot” (Luk. 9:58), och syftade kanske på att ”livet var mycket obekvämt för honom”, som äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum en gång påpekade, och att ”det ofta kommer att vara likadant” för dem som väljer att följa honom.⁶

Sedan sa Herren ”till en annan ...: 'Följ mig'” (Luk. 9:59), men mannen ville först gå och begrava sin far. Jesus svarade: ”Låt de döda begrava sina döda, men gå du och predika Guds rike” (Luk. 9:60).⁷ Frälsarens ord betyder inte att det är fel att sörja en närstående (se L&F 42:45). I stället betonar de att hängivenhet mot Herren är en lärjunges första prioritet.

En tredje person sa: ”Jag vill följa dig, Herre, men låt mig först ta farväl av min familj” (Luk. 9:61). Jesus svarade med en analogi om en skördeman vars uppgift kräver att han fokuserar på det som ligger framför i stället för det som ligger bakom (se Luk. 9:62). Det som den här mannen

lärde sig var helt enkelt att följa Frälsarens exempel, som ”vände ... sitt ansikte mot Jerusalem fast besluten att gå dit upp” (Luk. 9:51) utan att se tillbaka.

Vägen genom Samarien

När Jesus och hans lärjungar gick genom Samarien på vägen till Jerusalem, tog några av samariterna inte emot honom (se Luk. 9:53) – förmodligen för att de såg att Jesus och hans lärjungar var judar.⁸ Därför bad Jakob och Johannes om tillåtelse att kalla ner eld från himlen som skulle förtära motståndarna (se Luk. 9:52–54). I den här osäkra situationen visade Frälsaren tålmod och över-

*Liksom den barmhärtige
samariten hjälpte Jesus varje
skadad själ han mötte.*

seende och uppmanade sina lärjungar att göra detsamma (se Luk. 9:55–56).

Kort efter den händelsen återgav Frälsaren liknelsen om den barmhärtige samariten (se Luk. 10:25–37). Förutom att besvara en lömsk laglärds frågor, kan den här liknelsen ha påmint Frälsarens lärjungar om att det inte finns några undantag från budet att ”älska ... din nästa som dig själv” (Luk. 10:27; se också verserna 25–29).

Dessutom kan Frälsarens lärjungar ha sett likheter mellan den barmhärtige samaritens handlingar och Jesu handlingar. Kärleken som den barmhärtige samariten visade en jude speglade kärleken som Jesus nyligen hade visat de fientliga samariterna. Under de kommande veckorna skulle Frälsarens lärjungar också få se hur Jesus träffade många skadade själar på vägen till Jerusalem (se Luk. 13:10–17; 14:1–6; 17:11–19; 19:1–10). Liksom den barmhärtige samariten, som stannade till på en farlig väg



som var hemsökt av tjuvar och satte någon annans välfärd före sin egen, skulle Jesus själv hjälpa varje skadad själ han mötte, utan att tänka på sig själv ens när han gick mot sin egen död.

Frälsaren undervisar Maria och Marta

Under färderna till Jerusalem stannade Jesus till hemma hos Marta (se Luk. 10:38). Medan Marta var "helt upptagen med allt som skulle ställas i ordning" (Luk. 10:40), satt hennes syster Maria "vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord" (vers 39). Gästfrihet var något mycket viktigt i det judiska samhället, och det verkar som om Marta verkligen försökte uppfylla de kulturella förväntningarna på henne i hennes roll som värdinna.⁹

Marta visade stor hängivenhet mot och tro på Frälsaren i en annan situation (se Joh. 11:19–29), men nu klagade hon: "Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam att sköta allting? Säg nu till henne att hon hjälper mig" (Luk. 10:40). För att hjälpa kyrkans medlemmar att lära sig något viktigt av den här händelsen, citerad äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum en gång professor Catherine Cormann Parry, som sa följande under en andakt vid Brigham Young University:

"Herren gick inte ut i köket och sa till Marta att hon skulle sluta laga mat och komma och lyssna. Tydligt var han nöjd med att låta henne tjäna honom hur hon än önskade – tills hon dömde någon annans tjänande ... Det var Martas *självbelåtenhet* ... som orsakade Herrens tillrättavisning, inte att hon var upptagen med att laga mat."¹⁰

Martas största misstag vid det här tillfället verkar ha varit att hon fokuserade på sig

själv – också när hon tjänade andra. Frälsaren hjälpte Marta förstå att det inte räcker att bara tjäna Herren och våra medmänniskor. Vi måste lära oss att glömma oss själva när vi tjänar och be om att Herrens vilja ska vägleda våra önskningar och motiv, och våra handlingar (se Luk. 9:24; L&F 137:9). Lärjungar måste övervinna tendensen att först tänka på sig själva och lära sig att tjäna sin himmelske Fader och hans barn med blicken fäst "endast på [hans] ära" (L&F 88:67). Senare, efter Martas brors död, visade hon sin fokuserade tro genom att släppa allt och gå ut och möta Frälsaren när hon hörde att han hade kommit (se Joh. 11:19–20).

Frälsaren talar ytterligare om lärjungeskapets krav

Senare under Frälsarens resa till Jerusalem bad en man honom: "Mästare, säg till min bror att han delar arvet med mig" (Luk. 12:13). Jesus svarade genom att ta upp roten till mannens problem: "Se till att ni aktar er för allt slags girighet, ty en människas liv består inte i att hon har överflöd på ägodelar" (Luk. 12:15). Sedan återgav han liknelsen om den rike dåren (se Luk. 12:16–21).

I liknelsen kan en anledning till att Gud menade att den rike mannen var en dåre ha varit hans själviskhet. I Lukasevangeliet 12:17–19 använder den rike mannen orden *jag, min, mitt och mina* elva gånger, och avslöjar därmed sin självupptagenhet.¹¹ Mannen var inte bara uppfylld av själviskhet – han saknade också förmågan att se källan till sina rikedomar. Han erkände inte på något sätt, som Frälsaren gjorde, att det var åkrarna som "gav goda skördar" (Luk. 12:16). Inte heller tackade han Herren för



att han hade skapat jorden som grödorna växte i. Mannen dömdes inte för att han klokt nog hade lagrat timliga förnödenheter, utan för att han inte hade förberett sig andligt för framtiden. Eftersom mannen "inte [var] rik inför Gud" (Luk. 12:21) gick han så småningom inte bara miste om den timliga skatten han hade samlat på jorden, utan också om "en outtömlig skatt i himlen" (Luk. 12:33). Hans val i livet gjorde honom fattig i evigheten.

Som direkt kontrast mot den rike dåren som samlade på materiella ägodelar tills han oväntat dog, marscherade Jesus medvetet mot sin död och gav avsiktligt allt han hade och var till Gud – även sitt liv och hela sin vilja (se Luk.

Liksom Maria och Marta måste vi lära oss att glömma oss själva när vi tjänar och försöker göra Herrens vilja.

22:42; Mosiah 15:7). Han förkunnade: "Jag har ett dop som jag måste genomgå, och hur vändas jag inte tills det är fullbordat" (Luk. 12:50). Eftersom Jesus redan hade blivit döpt med vatten, syftade han här på sin försoning. Snart skulle han stiga ned under allting och hans kropp skulle täckas av blod och svett medan han led för våra synder och erfor våra smärtor och bedrövelser.¹²

Senare, när några fariséer varnade Jesus för att Herodes Antipas skulle låta döda honom, sa Frälsaren bara att han skulle fortsätta ta varje tillfälle till att undervisa, välsigna och bota andra (se Luk. 13:31–33). Han skulle tillbringa de sista dagarna i jordelivet – liksom alla andra dagar – med att tjäna andra.

När de kom närmare Jerusalem uppmanade Jesus sina lärjungar att beräkna kostnaden av ett lärjungeskap – att tänka efter innan de bestämde sig för att följa honom (se Luk. 14:25–28). Han ville inte försköna den svåra

verklighet de skulle möta om de fortsatte som hans lärjungar. I stället förkunnade han bestämt: "Ingen av er [kan] vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger" (Luk. 14:33). Men Frälsaren lovade också att när vi glömmet oss själva på lärjungeskapets väg så får vi så mycket mer i gengäld – (se Luk. 9:24). Välsignelserna han har lovat sina lärjungar är bland annat "frid i den här världen och evigt liv i den kommande världen" (L&F 59:23).

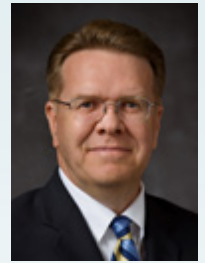
Vi har inte möjlighet att gå med Jesus Kristus till Jerusalem, men vi kan visa vår villighet att återskapa den resan i våra egna liv. Tanken på Frälsarens villighet att offra och tjäna i enlighet med vår himmelske Faders vilja, kan ge oss styrka att "gå och göra som han" (se Luk. 10:37). ■

SLUTNOTER

1. Se A. B. Bruce, *The Training of the Twelve* (1971), s. 240.
2. Antydna hänvisningar till Frälsarens lidande och död under tidigare tillfällen av hans verksamhet är till exempel Matteus 9:15; 16:4; Johannes 2:19; 3:14.
3. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 369.
4. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 365.
5. Som kontrast till Markus och Matteus, som bara kort nämnde Frälsarens sista avfärd från Galileen och resan till Jerusalem (se Matt. 19:1–2; Mark. 10:1), ger Lukas stor uppmärksamhet åt den (se Luk. 9:51–53; 13:22, 34; 17:11; 18:31; 19:11). Johannesevangeliet skiljer sig markant från Matteus, Markus och Lukas synoptiska evangelier och nämner inte Frälsarens sista avfärd från Galileen till Jerusalem.
6. Jeffrey R. Holland, "Den obekväme Messias", *Nordstjärnan*, mars 1989, s. 19.
7. Respekt för föräldrarna var mycket viktigt i den judiska kulturen, liksom ansvaret att ordna en riktig begravning åt dem. Efter att ha förberett kroppen och lagt den i graven, återvände släktingarna vanligtvis efter ett år för att lägga benen i en låda av sten som kallades benurna. Den lades i graven som en andra begravning, bland resterna av andra avlidna släktingar. (Se Richard Neitzel Holzapfel, Eric D. Huntsman och Thomas A. Wayment, *Jesus Christ and the World of the New Testament* [2006], s. 78–79.) Om lärjungen i det här fallet talade om en andra begravning och inte det brådskande behovet att ta hand om en nyligen avlidna fars kropp, så visar hans begäran en önskan att prioritera en kulturell tradition över möjligheten att vandra till Jerusalem med Guds Son och undervisas av honom.
8. Det rådde stor fientlighet mellan judar och samariter under Kristi tid. De båda grupperna undvek vanligtvis att ha något samröre med varandra. I det här fallet nekade samariterna bevisligen Jesus och hans lärjungar vanlig gästfrihet, som att tillhandahålla förnödenheter och övernattnings. (Se Richard Neitzel Holzapfel och Thomas A. Wayment, *Making Sense of the New Testament* [2010], s. 140; Ralph Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times* [1987], s. 241–242.)
9. Se Gower, *New Manners and Customs of Bible Times*, s. 244–245; Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands* (1953), s. 69–77.
10. I Dallin H. Oaks, "'Judge Not' and Judging", *Ensign*, aug. 1999, s. 12–13; kursivering tillagd.
11. Se Jay A. Parry och Donald W. Parry, *Understanding the Parables of Jesus Christ* (2006), s. 122.
12. Se Luk. 22:44; Alma 7:11–13; L&F 19:18; 88:6.



Äldste
Scott D. Whiting
i de sjuttios
kvorum



Människofiskare

*Alla som har tackat ja till kallelsen att leda i kyrkan har tackat
ja till Frälsarens inbjudan att bli människofiskare.*

När min fru och jag fostrade våra små barn i Hawaii var vi tacksamma för de underbara sista dagars heliga som hjälpte oss. De här underbara medlemmarna tog sig an oss och behandlade oss som sin egen familj. Vid flera tillfällen tog männen i församlingen med sig min lille son på fiskeäventyr. De här utflykterna inbegrep inga båtar utan forntida fiskemetoder som utvecklats av de allra första hawaiiborna.

En sådan metod används av en skicklig fiskare som noggrant viker ett cirkelnät i lager på lager. Nätet har vikter fastsatta längs ytterkanten. Sedan bär han försiktigt nätet till en plats längs den klippiga stranden där det finns en damm med klart vatten. När han ser fisk simma in i dammen, kastar han nätet, precis i rätt tid och med stor skicklighet, så att det vecklar ut sig i sin fulla storlek och landar i ett stort cirkelmönster på vattnet nedanför. Nätet sjunker då snabbt till botten och fångar fisken som har samlats där.

En sådan fiskare besitter stor skicklighet, men han är den förste att erkänna att utan ett bra nät som är rent, lagat och i god kondition, skulle hans ansträngningar vara förgäves. Erfarna fiskare vet att för att lyckas så måste de ha bra nät, och ett effektivt, produktivt fiske sker inte förrän näten har inspekterats och är i god kondition.

Vi ser att de ursprungliga apostlarna, varav flera var fiskare till yrket, förstod den här principen. Vi får möta de här männen i början av Matteus, Markus och Lukas evangelier, där de, medan de kastar, lagar och tvättar sina nät, får träffa sin framtida Mästare för första gången (se Matt. 4:18, 21; Mark. 1:16, 19; Luk. 5:2). De här männen mättade sina egna familjer och andras genom att varje dag arbeta för att fånga fisk. Deras inkomst och deras familjer var beroende av deras förberedelser och skicklighet och på nätens duglighet.

När Jesus uppmanade dem: ”Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare”, ”lämnade de [genast] näten” och ”lämnade allt och följde honom” (Matt. 4:19, 20; Luk. 5:11; se också Mark. 1:17–18).

Jag har begrundat det här exemplet många gånger när jag har tänkt på att de som står som kyrkans överhuvuden har svarat med liknande tro på inbjudan ”följ mig”. Liksom den forntida kyrkan leds Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga av profeter och apostlar, som har försakat sina nät och flitigt förvärvade yrken och utvecklat nya färdigheter för att tjäna och följa Mästaren.

Människoledare

Vad innebär det att bli "människofiskare"? I sin enkla inbjudan till de första apostlarna inledde Frälsaren det som skulle bli hans vanliga och kraftfulla undervisningsstil – undervisning genom liknelser. Han visste att de som kallades att följa honom i viss mån skulle förstå vad han menade med ordet "människofiskare".

President Harold B. Lee (1899–1973) sa: "Att bli 'människofiskare' är bara ett annat sätt att säga 'bli människoledare'. Så med dagens språk skulle vi säga ...: 'Om ni håller mina bud, ska jag göra er till människoledare.'"¹

En människoledare är någon som har kallats att hjälpa andra att bli "Jesu Kristi sanna efterföljare" (Moroni 7:48). I *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* står det: "För att göra det måste ledarna först försöka själva vara Frälsarens trogna lärjungar och varje dag leva på ett sådant sätt att de kan återvända till Gud och leva i hans närhet. Då kan de hjälpa andra att bygga upp ett starkt vittnesbörd och komma närmare vår himmelske Fader och Jesus Kristus."²

Alla som har tackat ja till kallelsen att leda i kyrkan har tackat ja till Frälsarens inbjudan att bli människofiskare.

Nät och råd

Från den högsta nivån av ledarskap i kyrkan till aronska prästadömetets kvorum och Unga kvinnors klasspresident-skap, är ledarna organiserade i råd. Ledarna uppmanas att förbereda sig andligt, delta helt och fullt i råd, tjäna andra, undervisa om Jesu Kristi evangelium och förvalta kyrkans prästadöms- och biorganisationer. De ska dessutom skapa enighet och harmoni i kyrkan, förbereda andra för att bli ledare och lärare, delegera ansvar och skapa ansvarighet.³

Liksom de första apostlarna tillämpade sin kunskap om fiske för att bli människofiskare, kan vi tillämpa principerna i deras användning av nät på kyrkans råd. Liksom ett nät är de här råden organiserade och förberedda för att samla in vår himmelske Faders barn – där varje rådsmedlem är en viktig och delaktig tråd i nätet. Liksom nätet bara är effektivt om det är i god kondition, fungerar inte våra råd när rådsmedlemmarna inte är organiserade, fokuserade eller arbetar som de ska.

Rådsledare följer de forntida apostelfiskarnas exempel genom att regelbundet inspektera och laga de här "näten". Rådsledarna gör det genom att regelbundet utbilda, leda rådsmöten, ge lämplig feedback i rätt tid till rådsmedlemmarna, och ge kärlek uppmuntran och beröm. Det finns ingen ersättning för styrkan och samlingsförmågan i väl fungerande råd.



Församlingsrådet

Det råd som har den kanske största möjligheten att påverka kyrkans enskilda medlemmar är församlingsrådet. Männerna och kvinnorna i det rådet har verkligen kallats att bli människofiskare, med uppdrag att leda frälsningsarbetet i församlingen under biskopens ledning. De bor och verkar i sina respektive församlingar där de kan lära känna och umgås med dem de har kallats att leda.

”Församlingsrådets medlemmar strävar att hjälpa enskilda att bygga upp ett vittnesbörd, ta emot frälsande förrättningar, hålla förbund och bli Kristi helgade efterföljare (se Moroni 6:4-5). Alla medlemmar av församlingsrådet har ett allmänt ansvar för församlingsmedlemmars välbefinnande.”⁴

Församlingsrådets medlemmar har en viktig roll när det gäller att påskynda frälsningsarbetet. När församlingsrådet inte fungerar som det ska, går arbetet saktare. ”Nätets” insamlingsförmåga försämras och rådets arbete får begränsade resultat. Men när församlingsrådet är organiserat och fokuserat på att stärka enskilda och familjer kan resultaten bli häpnadsväckande.

Jag känner till en församling som hade ett ineffektivt församlingsråd. Det var svårt för biskopen att ta till sig instruktionerna i *Handbok 2* eftersom han var nöjd med sitt tillvägagångssätt och tyckte om sina gamla mönster. Men efter att ha fått råd och undervisning av en kärleksfull stavs-president, blev biskopens hjärta mjukare, han omvände sig och började uppriktigt organisera församlingsrådet som han hade blivit anvisad. Han tittade på utbildningsvideor som finns på LDS.org, han läste kapitel 4 och 5 i *Handbok 2* och han gjorde som han hade lärt sig.

Medlemmarna i församlingsrådet tog snabbt till sig förändringarna, och en anda av kärlek och enighet rådde när de fokuserade på att stärka enskilda och familjer. Under varje möte talade de länge om undersökare, nyomvända, mindre aktiva medlemmar och medlemmar med behov. Deras hjärtan ömmade för de här bröderna och systrarna, och underverk började ske.

Biskopen rapporterade att nästan omedelbart efter att de här förändringarna hade genomförts i församlingsrådet började dittills okända mindre aktiva medlemmar att komma på kyrkans möten. De här medlemmarna sa att de plötsligt



SÄLLA DIG TILL MÄNNISKOFISKARNA

”När Mästaren verkade bland människorna kallade han fiskare i Galileen att lämna sina nät och följa honom med orden: ‘Jag [skall] göra er till människofiskare.’ Må vi sälla oss till människofiskarna så att vi ger all den hjälp vi kan ge.”

President Thomas S. Monson, ”Vårt ansvar att rädda”, *Liahona*, okt. 2013, s. 4.

hade känt sig manade att komma tillbaka till kyrkan. De sa att de hade fått ett tydligt och brådskande intryck av att de återigen behövde umgås med medlemmarna i kyrkan. De visste att de skulle bli älskade och att de behövde stödet som medlemmarna skulle ge.

Biskopen berättade för mig att han är säker på att vår himmelske Fader bara väntade på att han skulle följa rådet han fått och organisera församlingsrådet som han blivit anvisad, innan Fadern kunde inge en önskan hos de mindre aktiva medlemmarna att åter bli aktiva i kyrkan. Biskopen insåg att han behövde skapa den kärleksfulla, omvårdande miljö som de här medlemmarna behövde innan Anden kunde leda dem tillbaka. Hans ord påminner mig om fiskaren Petrus upplevelse:

”Jesus steg ... i en av båtarna, den som tillhörde Simon, och bad honom lägga ut lite från land. Sedan satte han sig ner och undervisade folket från båten.

När han hade slutat tala, sade han till Simon: ‘Far ut på djupt vatten och lägg ut era nät till fångst.’

Simon svarade: ‘Mästare, vi har arbetat hela natten och inte fått något. Men på din befallning vill jag lägga ut näten.’

De gjorde så och fångade en ... stor mängd fisk” (Luk. 5:3–6).

När vi lyssnar på och följer råden vi får av nutida profeter, siare och uppenbarare – sanna ”människofiskare” – och när vi inspekterar och lagar våra nät medan vi tjänar, ökar vår förmåga att påskynda frälsningsarbetet storligen, och vi blir redskap i vår himmelske Faders händer för att samla in hans barn. ■

SLUTNOTER

1. Harold B. Lee, Conference Report, okt. 1960, s. 15.
2. *Handbok 2: Kyrkans*

- förvaltning* (2010), 3.1.
3. Se *Handbok 2*, 3.2.1–5; 3.3.2–4.
4. *Handbok 2*, 4.4.

MINA EXPLODERANDE PERSIKOR

Jag trodde att jag var den perfekta föräldern – tills jag fick barn.

För mig har föräldraskapet varit en luttrande eld. Mina svagheter kommer fram när jag är stressad, trött, orolig eller arg. Naturligtvis har föräldraskapets välsignelser vägt upp de där stunderna, men jag har upptäckt att jag har humör. Det är förödmjukande att erkänna det, men jag brukade skrika eller kasta saker för att fånga mina barns uppmärksamhet.

Jag bestämde mig om och om igen för att inte tappa humöret, men jag gjorde det ändå när det blev stressigt. Min himmelske Fader visste att jag behövde en dramatisk läxa.

En kväll efter att ha konserverat persikor en hel dag, satte jag in den sista satsen och bestämde mig för att ta en kort tupplur. Jag var säker på att jag skulle vakna i tid för att hinna ta ut burkarna ur konserveringsmaskinen.

Men det gjorde jag inte.

Min man Quinn och jag vaknade i förskräckelse av ljudet av exploderande burkar. Jag sprang ut i köket och såg splittrat glas och kladdiga persikor överallt. Tydligt hade vattnet i konserveringsmaskinen dunstat av, värmen och trycket hade ökat, locket hade flugit av, och sex av sju persikoburkar hade exploderat.

”Jag tror jag städar upp det här i morgon”, sa jag.

Det var ingen bra idé.

På morgonen hade den varma persikosörjan hårdnat till glasfyllda högar över hela köket och matrummet. De

fastklibbade persiko- och glasbitarna hade till och med hamnat bakom de elektriska apparaterna. De fanns i varje litet hörn, inklusive bakom kylskåpet.

Det tog flera timmar att städa upp. Jag var tvungen att blöta upp de glasfyllda högarna med våta pappershanddukar och sedan försöka torka upp dem utan att skära mig.

Medan jag städade viskade en välbekant röst till mig: ”Mary, när

ditt humör exploderar, som de här burkarna, är det inte lätt att fixa. Du kan inte se var och hur din ilska skadar dina barn och andra. Liksom den här röran hårdnar skadorna snabbt och gör ont.”

Plötsligt fick städningen en ny innebörd. Det var en mycket kraftfull läxa. Liksom fallet var med min ilska, fanns det inget snabbt sätt att städa upp röran. Flera veckor senare hittade

Jag sprang ut i köket och såg splittrat glas och kladdiga persikor över hela rummet.





GJORDE VI RÄTT?

jag fortfarande klumpar av stelnad persika med inbäddade glasbitar.

Jag ber att mitt tålmod en dag blir en lika stor styrka som det var en svaghet. Under tiden är jag tacksam för att Herrens försoning hjälper mig att kontrollera mitt humör bättre, så att jag kan bespara mina nära och kära fler röror som orsakats av min exploderande ilska. ■

Mary Biesinger, Utah, USA

Jag var en välkänd journalist som hade skrivit för en del bra tidskrifter och nyhetstidningar i Lima, Peru, men min livsstil – som var långt från Gud – plågade mig mer och mer för var dag som gick. Därför tackade jag ja till ett jobb som korrekturläsare för en tidning i Ventanilla-distriktet, som låg långt hemifrån. Jag sökte ivrigt efter ett sätt att komma bort från min dåvarande vänkrets. I Ventanilla kände jag att mitt liv skulle förändras.

Jag gick då och då i kyrkan med min flickvän María Cristina, och två goda, envisa missionärer övertalade mig att fråga min himmelske Fader i bön om kyrkan var sann. Jag gjorde det och det jag upplevde var obeskrivligt. Jag hade aldrig känt Anden så starkt som jag gjorde den oförlömliga dagen.

Gifta och döpta en kort tid senare, hyrde María Cristina och jag ett litet, obekvämt rum i Ventanilla. Tack vare hårt arbete avancerade jag från korrekturläsare till redaktör för företagets tidskrift och nyhetstidning. Jag hade aldrig varit redaktör tidigare och var glad över positionen. Men saker och ting förändrades när företaget började sänka sina normer och publicera tvivelaktigt material. De här förändringarna, som våra chefer hade beordrat, gick emot kyrkans principer och värderingar.

Jag hade alltid velat bli redaktör, men den här situationen gjorde mig illa till mods. Vår biskop sa att om vi gjorde det som glädde vår himmelske Fader så skulle han välsigna oss. När min fru och jag hade tänkt över och bett om saken, kände vi att jag skulle säga upp mig.

Några dagar senare började jag känna mig stressad och undrade om jag hade gjort rätt. Efter att jag sagt upp mig hade jag skickat mitt CV till flera företag, men hörde inget ifrån dem. María Cristina föreslog att vi skulle be igen, och det gjorde vi. Vi bad om att allt skulle ordna sig och att vi inte skulle bli missmodiga fastän räkningarna började hopa sig.

Några timmar senare uppmanade min fru mig att ringa ett av företagen. Med viss tvekan ringde jag. Jag blev förbluffad när en tjänsteman där sa att han just skulle ringa mig. Han ville veta om jag kunde börja dagen därpå!

Vi grät av glädje. Vår himmelske Fader hade besvarat våra böner.

Vi var tvungna att lämna vår församling och många goda vänner för att jag skulle kunna ta jobbet, men vi gjorde det med starkare vittnesbörd. Nu har jag ett respektabelt arbete och en bra lön, och vi har en trevlig bostad. Framför allt har vi välsignats med vissheten om att när vi gör det som gläder Gud så välsignar han oss. ■

Carlos Javier León Ugarte, Lima, Peru

JAG ÄLSKAR DIG

När min missions zonkonferens närmade sig slutet stod jag utanför och undrade: "Vad gör jag i det här främmande landet? Hur ska jag kunna göra allt som förväntas av mig?"

Jag hade varit på Sicilien i lite över en vecka, men jag kände mig redan missmodig. Tiden på missionärsskolan hade varit som en underbar dröm, men på grund av min otillräcklighet kändes det nu som om jag var i en mardröm.

"Käre Fader", bad jag, "jag ville vara en bra missionär. Nu när jag är här, inser jag att jag inte har de talanger, färdigheter eller den intelligens som krävs för att åstadkomma det som jag har sänts hit för att göra. Jag trodde jag kunde det här språket, men alla

pratar så fort, och vad jag än försöker säga så fastnar det på tungan. Jag tror inte att min kamrat tycker om mig. Min missionspresident kan knappt prata engelska. Jag har ingen att prata med. Snälla, hjälp mig."

Jag visste att jag borde gå in, men jag stannade kvar ute på gatan några minuter till. Plötsligt kände jag att någon drog tre gånger i min kappa. Jag vände mig om och såg en söt liten flicka och knäböjde sakta bredvid henne på kullerstengatan. Hon slog armarna om min hals och viskade i örat: "*Ti voglio bene.*"

"Vad sa du?" svarade jag på engelska, fastän jag visste att hon inte förstod mig.

Hon stirrade på min namnbricka. "Sorella Domenici", läste hon, "ti voglio bene".

Jag visste vad det betydde. Det var en av de första fraserna vi hade lärt oss som missionärer. Det var en fras som kunde tala direkt till hjärtat. Det betyder: "Jag älskar dig."

De orden var precis vad jag behövde höra i det ögonblicket. Frälsaren hade sänt en speciell budbärare till mig. Jag tog med den lilla flickan in i byggnaden.

"Hon måste vara barn till en av medlemmarna", tänkte jag. Jag kryssade fram mellan grupperna av missionärer och hoppades att hennes mamma skulle få syn på henne.

När jag hittade min kamrat, frågade jag: "Har du sett den här lilla flickan förut?"

"Vilken liten flicka?" svarade hon och såg förvirrad ut.

Jag tittade ner vid min sida. Den lilla flickan var borta.

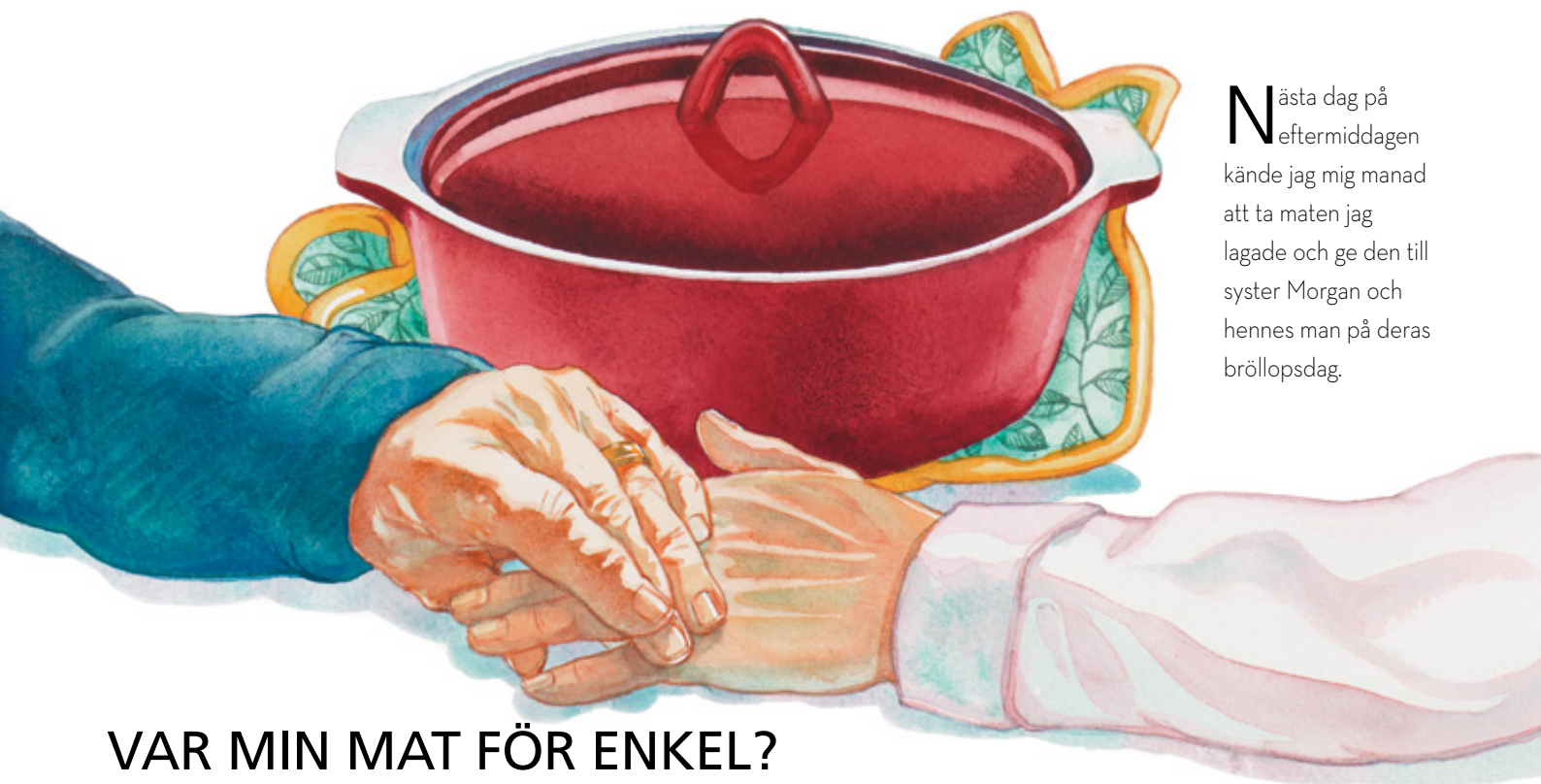
Jag ställde mig i dörröppningen och tittade upp och ner längs den övergivna gatan. Medan jag funderade, ekade en viskning som jag inte bara hörde utan också kände genom själen: "Sorella Domenici, ti voglio bene."

Jag visste inte vem den lilla flickan var, men jag visste att Frälsaren älskade mig. ■

Natalee T. Fristrup, Utah, USA

Jag vände mig om och såg en söt liten flicka och knäböjde sakta bredvid henne på kullerstengatan.





Nästa dag på eftermiddagen kände jag mig manad att ta maten jag lagade och ge den till syster Morgan och hennes man på deras bröllopsdag.

VAR MIN MAT FÖR ENKEL?

Under några år var jag besökslärare för en granne och vän som hette syster Morgan. Hon var några årtionden äldre än jag, så jag lärde mig lika mycket av henne och hennes liv som hon gjorde av mina besökslärarbudskap.

Medan jag var syster Morgans besökslärare fick hon veta att hon hade cancer. Jag förundrades över hur modigt hon uthärdade sina behandlingar och hur hon nästan alltid hade ett leende på läpparna.

Under ett av mina besök nämnde hon att det var hennes bröllopsdagen därpå. Vårt samtal ledde snart till annat och besöket avslutades.

Nästa dag på eftermiddagen kände jag mig manad att ta maten jag lagade och ge den till syster Morgan och hennes man på deras bröllopsdag. Först ignorerade jag maningen eftersom jag bara lagade vanlig vardagsmat. Sådan enkel mat skulle väl inte göra rättvisa åt ett sådant speciellt tillfälle.

Men maningen lämnade mig inte. Jag ringde min man på jobbet och hoppades att han skulle hålla med om att det var en dålig idé. I stället uppmanade han mig att ringa syster Morgan och säga att jag skulle ta med mig mat till henne.

Jag var generad över den enkla maträtten och mitt, som jag tyckte, påträngande beteende, och det hindrade mig från att ringa min vän, men jag kunde inte bli av med känslan att jag skulle ge dem min middag. Så jag lade maten på ett fat och gick nervöst över gatan.

När jag kom in i trädgården såg jag att broder och syster Morgan höll på att sätta sig i bilen. Jag sa att jag hade tagit med mig mat till deras bröllopsdag och att jag hoppades att de inte hade något emot det.

Ett leende spred sig i syster Morgans ansikte. Hon berättade att de hade gett upp och bestämt sig för att fira sin bröllopsdag på ett lokalt snabbmatsställe eftersom hennes

cancerbehandlingar gjorde att hon var för trött för att laga mat eller åka någonstans. Hon såg lättad ut över att kunna stanna hemma och äta middag.

En känsla av lättnad och glädje kom över mig när de tog emot min enkla mat.

Bara två månader senare, när syster Morgan precis hade avslutat sin cancerbehandling, dog hennes kära man av en plötslig sjukdom. Bröllopsdagen bara några veckor tidigare blev deras sista.

Jag lärde mig en hel del den sommaren om att följa Andens milda och stilla röst, som säger att jag ska tjäna andra. Tjänandet vi ombes – eller manas – att utföra kan vara obekvämt, olägligt eller för enkelt i våra ögon, men det kan var just det som behövs. Den här upplevelsen gav mig modet att tjäna i vilken egenskap Herren än behöver, och det stärkte min tro på att jag kunde "tjäna likt änglar" ("Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199). ■
Jennifer Klingonsmith, Utah, USA



LITA PÅ HERRENS försäkran

Vi kanske inte alltid blir befriade från våra prövningar, men när vi söker en försäkran från Herren kan vi veta att allt är väl också under svåra tider.

Mindy Anne Leavitt

Kyrkans tidningar

Jag satt i celestiala rummet i templet och funderade över vilken riktning mitt liv hade tagit – helt klart ur kurs jämfört med vad jag hade planerat. Liksom många andra unga vuxna kände jag en del oro: Hur skulle jag kunna balansera

bra betyg och ett socialt liv? Skulle jag sluta jobbet? Hitta ännu ett? Hur skulle jag kunna spara pengar när jag inte hade några? Varför var jag inte gift än? Den plågsamma listan bara fortsatte. Jag hade besökt templet för att få tröst, och bad om att få en försäkran om att mitt liv låg i min himmelske Faders händer. "Kommer allt att ordna sig för mig?" frågade jag. Svaret kom snabbt och tydligt till mitt sinne: "Allt *är* väl."

I det ögonblicket förstod jag att fastän mitt liv inte hade blivit som jag planerat, så hade det blivit som *han* hade planerat, och det är han som styr. Den ljuva försäkran att han är medveten om och tar hand om mig, fastän han inte alltid tar bort mina prövningar, har burit mig igenom många svårigheter. När vi lär oss förstå, söka och vänta på den här försäkran så kan vi veta att Herren stöder oss genom de bördor han har lagt på oss.

Försäkran framför befrielse

Uppenbarligen är omedelbar befrielse från våra prövningar inte alltid Herrens svar på våra vädjanden. I stället kan han välsigna oss med ovärderliga ögonblick av förvissning genom personlig uppenbarelse – en försäkran om att han vägleder oss i livet och en dag kommer att befria oss från våra prövningar. Den här försäkran kanske inte befriar oss från våra prövningar, men den ger oss kanske styrkan vi behöver för att befria oss själva, även om den befrielsen bara är den Helige Andens tröst. Jag har lagt märke till många exempel i skrifterna på hur Herren ofta sänder en försäkran före befrielsen.

När Helaman ledde sina 2 060 unga krigare och andra nephitiska styrkor så fick de en försäkran av Herren. Efter att ha väntat på förnödenheter och förstärkning i många månader var de på väg att svälta ihjäl när mat kom med en liten grupp män.

De var rädda att det lilla tillskottet till deras antal inte var tillräckligt, så de vände sig slutligen till Herren och ”utgöt ... [sina] själar i bön till Gud om att han skulle styrka [dem] och befria [dem]”. När de hade bett, berättar Helaman att ”Herren vår Gud ingav oss förvissning om att han skulle befria oss, ja, han talade frid till våra själar och skänkte oss stortro och fick oss att hoppas på att vi genom honom skulle bli befriade” (Alma 58:10–11). Denna försäkran gav Helaman och hans krigare styrka att hårda ut och triumfera över sina fiender.

Joseph Smith fick också en försäkran av Herren när han satt inspärrad i fängelset i Liberty. Han bad innerligt och fick svaret:

”Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du skall triumfera över alla dina fiender” (L&F 121:7–8).

Den försäkran gav Joseph modet och styrkan att kämpa vidare, trots de nästan förlamande svårigheterna.

Vid de här och många andra tillfällen (se till exempel Mosiah 24:8–16), befriade Herren inte bara de trofasta från deras prövningar omedelbart. I stället gav han dem en *försäkran* om att han *skulle* befria dem i sin egen tid. Sådan försäkran, för att använda ord från äldste Richard G.



EN FÖRSÄKRAN OM HANS MAKT

”Alla måste vi hantera mot-

gångar ... När vi i vår bedrövelse måste vänta på den lindring som Frälsaren utlovat, kan vi hämta tröst från att veta att han vet, genom erfarenhet, hur han ska hela och hjälpa oss. Mormons bok ger oss en fast övertygelse om hans förmåga att ge tröst. Och vår tro på den kraften ger oss tålamod medan vi ber, verkar och väntar på hjälp.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Motgångar”, *Liahona*, maj 2009, s. 23, 24.

Scott i de tolv apostlarnas kворum, är som ”stunder av andlig glädje” som vår himmelske Fader placerar i vår väg för att uppmuntra oss på vägen.¹ Ibland är den försäkran allt vi behöver för att ta oss igenom prövningarna, med vetskap om att vi kommer att bli befriade till slut.

Sök efter en försäkran

Livet är svårt. Det finns stunder när vi ifrågasätter, när vi saknar tilltro till oss själva och till vår förmåga att övervinna motgångar, när allt känns

hopplöst. Ofta kan det kännas som om våra prövningar aldrig tar slut. Viss försäkran kommer utan egna ansträngningar, men för det mesta behöver vi söka den försäkran som talar om för oss att våra prövningar kommer att lindras.

Herrens försäkran kommer ofta genom hans tjänares röst: lokala ledare, institut- och söndagsskolelärare, och särskilt genom hans profeter och apostlar. Carol F. McConkie, första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, påminde oss om att ”i deras ord hör vi Herrens röst och känner Frälsarens kärlek”.²

Denna försäkran kommer också genom Andens röst när vi uppriktigt samtalar med vår himmelske Fader i innerlig bön, när vi läser och begrundar skrifterna, när vi besöker templet och våra möten i kyrkan, när vi tjänar andra och försöker göra det som är rätt. Kort sagt kommer Herrens försäkran när vi ”söker honom av hela [vårt] hjärta och av hela [vår] själ” (5 Mos. 4:29) och lyder hans bud.

Helaman och hans arméer fick en försäkran efter många uppriktiga böner. Joseph Smith fick en försäkran efter bön och begrundan. I båda situationerna prövade Herren deras tålamod och tro innan han gav en försäkran – en bra påminnelse om att vi under prövningar bör hålla fast vid vår tro och utöva tålamod.

Väntar på en försäkran

Liksom med all annan tålmodsprövning kanske Herrens försäkran inte kommer på det sätt eller när vi väntar det. Vi kanske behöver be om att ha ”ögon att se” (Hes. 12:2) Herrens hand och hans försäkran i vårt liv. Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum talade om hur Herrens ömma barmhärtighet kan inbegripa en sådan försäkran och sa ”att den inte kommer slumpvis eller av en tillfällighet. Trofasthet och lydnad gör att vi kan få del av dessa viktiga gåvor, och ofta hjälper Herrens val av tidpunkt oss att känna igen dem.”³

Ofta kräver väntan på antingen befrielse eller en försäkran om befrielse mer tålmod än vi tror att vi har. Vi kanske måste genomgå allvarliga prövningar innan vi får något slags försäkran. Som äldste Scott har sagt, kommer de ”stunder av andlig glädje” som Herren ger ”ofta när prövningen varit som störst, som bevis på en

allvetande Faders förbarmande och kärlek. De visar vägen till större lycka och mer förståelse, och de stärker [vårt] beslut att acceptera och lyda hans vilja.”⁴ När vi är trofasta och lydiga även under våra prövningar, hjälper Herrens försäkran oss att fortsätta vara det.

Vår största försäkran

Men oavsett hur stor försäkran vi får om att vår himmelske Fader är medveten om oss och vår situation, så räcker inte det för att hjälpa oss hårda ut till änden om vi inte har tro på och hopp i Jesus Kristus. Genom hans försoning kan vi få det absoluta hoppet om att vi en dag blir befriade från alla våra prövningar. Vi kan också veta att vår Frälsare finns där och har fullkomlig medkänsla, för han ”steg ned under allt, i det att han förstod allt” (L&F 88:6). Han förstår våra prövningar och sorger eftersom han ”[led] smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag ... så att han ... kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter” (Alma 7:11–12).

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: ”Vi kan vara fullkomligt säkra på att planen utlovade en Frälsare, en Återlösare som genom vår tro på honom skulle lyfta oss segrande över dessa prövningar och motgångar ... Det är bara kunskapen om denna gudomliga kärlek som gör vårt eget mindre lidande

”Stunder av andlig glädje ... kommer ofta när prövningen varit som störst, som bevis på en allvetande Faders förbarmande och kärlek. De visar vägen till större lycka.”

först uthärdligt, sedan begripligt och slutligen återlösande.”⁵ Att lära sig om honom och om hans försoning är i sig en försäkran.

Allt är väl

När vi förstår, söker efter och väntar på Herrens försäkran, så kommer den, med all säkerhet. Vi bör komma ihåg de ovärderliga stunderna, skriva ner dem och tänka på dem ofta. Och framför allt behöver vi lita på dem och tro, som Helaman och hans män och profeten Joseph trodde, att Herren håller de löften han gett oss. Han påminner oss om de här löftena genom sin försäkran, och fastän den inte får våra prövningar att försvinna, kan vi veta att vår himmelske Fader är med oss och stödjer och hjälper oss igenom allting.

Mina prövningar blev inte mindre efter min upplevelse i templet den där dagen. Jag fick inte plötsligt perfekta betyg eller mer pengar eller många dejter. Men det jag fick var en lugn förvissning om att jag, trots mina prövningar, skulle klara mig eftersom Herren skulle hålla sitt löfte om befrielse. Med den försäkran vet jag att allt är väl. ■

SLUTNOTER

1. Se Richard G. Scott, ”Förtrösta på Herren”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 17.
2. Carol F. McConkie, ”Följ profeternas ord”, *Liahona*, nov. 2014, s. 77.
3. David A. Bednar, ”Herrens ömma barmhärtighet”, *Liahona*, feb. 2012, s. 50.
4. Richard G. Scott, ”Förtrösta på Herren”, s. 17.
5. Jeffrey R. Holland, ”Som ett krossat kär”, *Liahona*, nov. 2013, s. 40.



Lena Hsin-Yao Cho

Jag lämnade mitt hem i NanTze i Taiwan för att verka som hel-tidsmissionär i norra Kalifornien 2005. Området som min kamrat och jag tilldelades var så litet att vi hade knackat dörr på varje gata i stadsområdet på fyra och en halv månader. Missionsarbetet var svårt och folk skrek ofta efter oss. Vi hade få undersökare. Det kändes som om arbetet inte ledde någonvart. Efter omkring fyra månader var jag redo att åka därifrån. Jag var övertygad om att jag skulle bli förflyttad.

På söndagskvällen väntade jag vid telefonen tills min zonledare ringde. När han sa att jag skulle stanna kvar i området i sex veckor till kunde jag inte tro mina öron. Jag tänkte att det måste ha skett ett misstag!

Veckan som följde var en total katastrof för mig och förmodligen också för min kamrat och folket vi hade ansvar för. Jag vägrade tro att det här var rätt beslut. Jag log fortfarande brett när vi träffade eller pratade med andra, men djupt inom mig var jag olycklig. I mitt högmod fortsatte jag att tala om för mig själv att det inte var här jag skulle vara. Jag hoppades fortfarande att min missionspresident skulle ringa och tala om att jag skulle förflyttas till ett annat område.

Ingen förflyttning



Min missionspresident måste ha gjort ett misstag. Vad skulle jag kunna lära mig av att stanna kvar i det här området?

Hur jag fick ny tillförsikt

Nästa söndagsmorgon när jag motvilligt gjorde mig i ordning för kyrkan, ringde telefonen. Det var missionspresidenten. Han hälsade på mig med sin vanliga, vänliga röst och sa sedan: ”Syster Cho, igår på lunchen tänkte jag på dig och fick en känsla av att jag behövde ringa dig och tala om att du är på rätt plats. Du är där det är meningen att du ska vara.” Jag fick tårar i ögonen när jag hörde hans ord.

Jag tackade honom och lade på luren. När jag började gråta fick jag en kristallklar känsla av att det fortfarande *fanns* uppgifter som väntade på mig i vårt område. Jag visste också att min himmelske Fader kände till mina tankar och min frustration. Han såg min svaghet och sände sin tjänare för att ge mig ny tillförsikt.

Efter det telefonsamtalet började jag ta mig samman. Jag bad om styrka varje dag och att jag tydligare skulle se hur jag kunde göra det som Herren förväntade sig att jag skulle göra. Under de påföljande fem veckorna såg min kamrat och jag många underverk när vi utövade tillräckligt stor tro för att arbeta hårt. En mycket väl förberedd undersökare flyttade in i vårt område och döptes under den tiden.

Vi fick också komma in

till personer som tidigare inte hade släppt in oss. Vi träffade många nya människor som hade det svårt och vi var välsignade nog att ge dem Guds tröstande ord. Fastän en del inte valde att döpas just då, ska jag aldrig glömma deras lysande ansikten eller hur Anden och Guds kärlek rörde vid deras hjärtan – och mitt.

Vad jag lärde mig

Jag lärde mig att Herren verkligen är medveten om var och en av oss. Han sänder inte missionärer till en plats utan anledning. Jag lärde mig att när vi blir tilldelade ett område så vill Herren att vi ska vara där som redskap för att utföra hans verk. När vi överlämnar oss i hans händer så sker underverk och hjärtan uppmjukas, även när vi inte ser hur det är möjligt.

Något annat viktigt jag lärde mig var att min missionspresident, liksom andra ledare i kyrkan, verkligen var kallad av Gud som hans tjänare. Herren dugliggör våra ledare så att de kan ta emot den uppenbarelse och inspiration vi behöver för våra själs välfärd.

Jag ska alltid vara tacksam för upplevelserna jag fick till följd av att jag *inte* blev förflyttad. ■

Författaren bor i Utah, USA.





**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i
första presidentskapet

ATT LEVA *med* VÄRLDENS *höga tempo*

Om livet med dess hektiska tempo och många stressmoment har gjort det svårt för er att känna glädje, så kanske bästa tiden är nu för att åter fokusera på det som betyder mest.

Har du någon gång suttit i ett flygplan och upplevt turbulens? Den vanligaste orsaken till turbulens är en plötslig förändring i luftens rörelse, vilket gör att planet kränger, girar eller rullar. Även om flygplan byggs för att motstå mycket starkare turbulens än något ni kan tänkas uppleva under en normal flygning, kan det ändå vara obehagligt för passagerarna.

Vad tror ni att piloterna gör när de råkar ut för turbulens? En pilotaspirant kanske tror att en ökning av farten är en god strategi eftersom man då snabbare kommer ur turbulensen. Men det kanske inte är rätt tillvägagångssätt. Erfarna piloter förstår att det finns en optimal hastighet med vilken man tar sig igenom turbulensen för att minimera de negativa effekterna. Och i de flesta fall innebär det att man sänker hastigheten. Samma princip kan också tillämpas på vägnas fartgupp.

Ett gott råd är därför att sakta ner lite, säkra kursen och fokusera på det viktiga när man upplever ogynnsamma förhållanden.

Det moderna livets tempo

Något som är utmärkande för det moderna livet verkar vara att vi rör oss i en ständigt ökande hastighet, oavsett turbulens eller hinder.



Relationen till Gud

Låt oss ärligt erkänna att det är ganska lätt att leva hektiskt. Vi kan alla tänka ut en lista över uppgifter som spräcker vår tidsplan. Vissa kanske till och med tror att deras

eget värde är beroende av längden på att-göra-listan.

De som är kloka motstår frestelsen att svepas med i vardagslivets hektiska tempo. De följer rådet: "Livet handlar inte bara om att öka farten."¹ Kort sagt fokuserar de på det som betyder mest.

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Vi måste avstå från en del bra saker för att välja de som är bättre eller bäst eftersom det utvecklar tro på Herren Jesus Kristus och stärker vår familj."²

Att söka efter det bästa leder oundvikligen till de grundläggande principerna i Jesu Kristi evangelium – de enkla och sköna sanningar som uppenbarats för oss av en omtänksam, evig och allvetande Fader i himlen.

Hur kan jag lära mig vad som är viktigast?

Jag tror att de flesta av oss intuitivt förstår hur viktiga grundprinciperna är. Det är bara så att vi ibland distraheras av så många andra saker som verkar mer lockande.

Tryckt material, olika typer av media, elektroniska apparater och prylar – som alla är bra när de används på rätt sätt – kan bli skadliga tidsfördriv eller hjärtlösa isoleringsceller.

Men mitt i myllret av röster och val står den ödmjuke mannen från Galileen med utsträckta händer och väntar. Hans budskap är enkelt: "Kom ... och följ mig" (Luk. 18:22). Och han talar inte med en kraftfull megafon utan med en stilla och mild röst (se 1 Kung. 19:12). Det är så lätt hänt att evangeliets grundläggande budskap går förlorat i störtfloden av information som når oss från alla håll.

De heliga skrifterna och de levande profeternas ord understryker evangeliets grundläggande principer och lärdomar. Anledningen till att vi återvänder till dessa grundprinciper, till de rena lärdomarna, är att de är inkörsporten till sanningar av djup betydelse.

Fyra grundläggande relationer

När vi vänder oss till vår himmelske Fader och söker hans visdom i det som betyder mest, lär vi om och om igen betydelsen av fyra grundläggande relationer: till vår Gud, till våra familjer, till våra medmänniskor och till oss själva. När vi utvärderar vårt eget liv med ett villigt sinne ser vi var vi har drivit bort från den väg som vida överträffar alla andra. Vårt förstånds ögon öppnas och vi ser vad som behöver göras för att rena vårt hjärta och åter fokusera vårt liv.

För det första: vår relation till Gud är den allra heligaste och viktigaste. Vi är hans andebarn. Han är vår Fader. Han vill att vi ska vara lyckliga. När vi närmar oss honom, när vi lär av hans Son Jesus Kristus, när vi öppnar vårt hjärta för den Helige Andens inflytande, blir vårt liv stabilare och tryggare. Vi upplever större frid, glädje och tillfredsställelse när vi gör vårt bästa för att leva efter Guds eviga plan och hålla hans bud.

Vi förbättrar vår relation till vår himmelske Fader genom att lära oss av honom, genom att kommunicera med honom,



Relationen till familjen

omvända oss från våra synder och aktivt följa Jesus Kristus, för "ingen kommer till Fadern utom genom [Kristus]" (Joh. 14:6). För att vi ska kunna stärka vår relation till Gud krävs det att vi har meningsfulla stunder ensamma med honom. Att i tysthet fokusera på dagliga personliga böner och skriftstudier och alltid sträva efter att vara värdig en gällande tempelrekommendation, är några kloka investeringar av tid och ansträngning som för oss närmare vår himmelske Fader. Låt oss följa uppmaningen i Psaltaren: "Bli stilla och besinna

att jag är Gud"
(Ps. 46:11).

Vår andra grundläggande relation är till vår familj. Eftersom "ingen framgång kan uppväga ett misslyckande"³ här, måste vi prioritera våra familjer högt. Vi skapar djupa och kärleksfulla familjeband

genom att göra enkla saker tillsammans, som familjemiddagar och familjens hemafton, och genom att bara trivas tillsammans. I familjerelationer stavas *kärlek* egentligen *t-i-d*, tid. Att ägna tid åt varandra är nyckeln till harmoni i hemmet. Vi talar med, hellre än om, varandra. Vi lär av varandra och vi uppskattar våra olikheter och det vi har gemensamt. Vi skapar ett gudomligt band till varandra när vi närmar oss Gud tillsammans genom familjebön, evangeliestudier och söndagens gudsdyrkan.

Den tredje grundläggande relationen är den vi har till våra medmänniskor. Vi bygger den relationen en person i taget – genom att vara öppna för andras behov, tjäna dem och ge av vår tid och våra talanger. Jag imponerades mycket av en syster som var tyngd av åldrandets och sjukdomars bördor men som kom fram till att även om hon inte kunde göra så mycket så kunde hon lyssna. Så varje vecka höll hon utkik efter människor som såg

nedtyngda eller missmodiga ut och hon umgicks med dem och lyssnade. Vilken välsignelse hon var för så många människor.

Den fjärde grundläggande relationen är den till oss själva. Det kanske verkar konstigt att ha en relation till sig själv, men det har vi. En del människor står inte ut med sig själva. De kritiserar och förringar sig själva dagarna i ända tills de börjar avsky sig själva. Får jag föreslå att ni drar ner på takten och tar lite extra tid till att lära känna er själva bättre. Vandra i naturen, se på soluppgången, njut av Guds skapelser, begrunda det återupprättade evangeliets sanningar och ta reda på vad de betyder för er personligen. Lär er att se er själva som vår himmelske Fader ser er – som sin dyrbara dotter eller son med gudomlig potential.

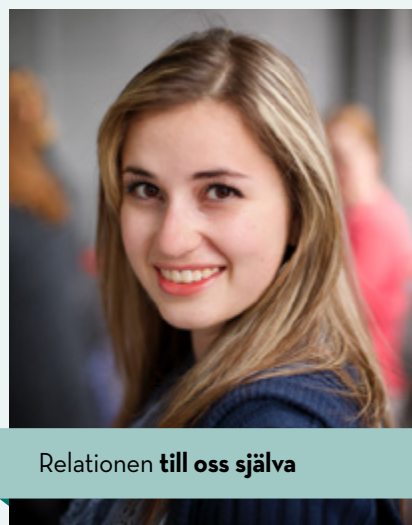
Styrka i enkelhet

Styrka kommer inte av febril aktivitet utan av att vara rotad i en fast grund av sanning och ljus. Den kommer när man ägnar uppmärksamhet och ansträngning åt grundprinciperna i Jesu Kristi återställda evangelium. Den kommer när man uppmärksammar de gudomliga ting som betyder mest.

Låt oss förenkla våra liv lite grann. Låt oss göra nödvändiga förändringar för att åter fokusera våra liv på den storslagna skönheten i det kristna lärjungeskapets enkla, ödmjuka stig – den stig som alltid leder till ett liv med mening, glädje och frid. ■



Relationen till våra medmänniskor



Relationen till oss själva

Från ett tal som hölls under generalkonferensen i oktober 2010.

SLUTNOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), s. 356.
2. Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 107.
3. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s. 42; se också Conference Report, apr. 1935, s. 116.

EN OVÄNTAD INTERVJUFRÅGA

Jag hade svårt att hitta ett jobb efter min mission. Till slut fick jag komma på en intervju. Anställningen skulle vara en mycket bra möjlighet för mig, men jag var rädd att jag inte var bra nog. Det blev min tur att intervjuas och jag satte mig nervöst framför chefen. Jag kastade en blick på hans bord och såg ett papper med frågor som han ställde till de sökande. Mitt hjärta bankade. Han

använde svår terminologi i frågorna.

Chefen tog fram mitt CV och började ställa frågor om min arbetserfarenhet. Han läste "heltidsmissionär" och frågade om jag kunde berätta vad jag undervisade om som missionär.

Jag berättade om profeter, frälsningsplanen och eviga familjer. Han log och sa: "Jag vill att du ska komma och träffa min familj."

Han återgick till papperet med

intervjufrågorna. Jag blev nervös igen. Han frågade: "Har du någonstans att bo här i Manila?" Han väntade inte på mitt svar utan sa: "Du behöver leta efter en bostad. Du börjar i morgon."

Det var ett underverk. Jag ska aldrig glömma att min mission hjälpte mig under en jobbintervju. ■

Alvin A., Filippinerna

FRID TROTS FÖRFÖLJELSE

Jag satte mig upprätt när jag hörde nästa talares ämne: Varför mormonkyrkan har fel och varför mormoner är hycklande hatare. Under talet kände jag hur kinderna blossade och hur mitt innersta slogs av chock och förräderi. Hur kunde mina vänner, som visste att jag var en sista dagars helig, välja att säga sådana kränkande saker inför hela engelskaklassen?

När det ringde kom talaren och några andra vänner fram till mig. Med Anden brinnande inom mig sa jag att det som hade sagts var fel och att kyrkan inte hatar personer som inte lever som vi lär. De i sin tur bombarderade mig med falska påståenden och anklagelser. Jag kände mig ensam.

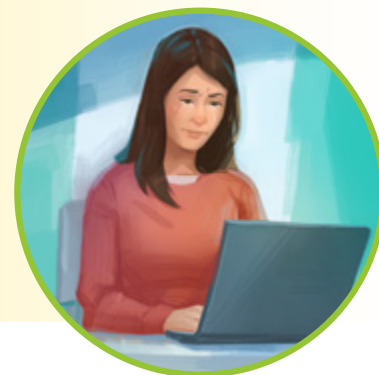
Jag tänkte: "Är det rättvist, att jag som lever efter det som jag vet är sant, måste bli förföljd?"

När jag kom hem från skolan den dagen såg jag ett mejl från min mormor. Där uppmanade hon mig att slå upp Matteus 5:11–14. Med tårar i ögonen läste jag: "Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljuger och säger allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er ... Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg."

Den Helige Anden fyllde hjärtat medan jag läste de orden. Jag vet att förföljelse stärker vårt vittnesbörd, och

jag vet att himlens välsignelser är väl värda mödan vi går igenom här på jorden. Frälsaren gjorde det möjligt för oss att känna frid när vi förföljs för att vi följer hans evangelium, och det är jag verkligen tacksam för. ■

Beka F., Montana, USA





MIN MUSIKALISKA FLYKTPLAN

När jag satt på bussen under en skolutflykt var det en tjej bakom mig som hela tiden kom med råa kommentarer och skämt som gjorde mig illa till mods. Mina lärare och andra elever sa att hon skulle sluta, men hon fortsatte. Jag visste inte vad jag skulle göra, så jag tog fram min mp3-spelare för att lyssna på min favoritmusik.

Jag satte den på shuffle och en av de första sångerna som spelades var en sång från youth.lds.org/music. Jag skulle precis hoppa över den när något inom mig sa att jag bara skulle lyssna på musiken. Jag fortsatte att

lyssna på inspirerande musik i tjugominuter. Texterna uppmanade mig att inte tappa taget, och de påminde mig om att jag var en älskad dotter till min himmelske Fader.

Senare samma vecka var det dans på skolan. Fastän de använde rena versioner av populära danslåtar började många i min årskurs att skrika de borttagna orden i en viss sång.

Ännu en gång kände jag mig illa till mods. Lärarna satt i närheten och verkade inte lägga märke till något. Jag tittade ner på min handled. Jag såg armbandet från en ungdomskonferens

med orden: "Stå ... på heliga platser och låt er inte rubbas" (L&F 87:8).

Jag förstod att jag inte stod på en helig plats, så jag gick därifrån och kom inte tillbaka förrän nästa låt spelades.

Jag inser att musik kan ha djup inverkan på våra liv. Jag visste att den inspirerande musiken på min mp3-spelare några dagar tidigare hade hjälpt mig få det mod jag behövde för att lämna dansen. De här upplevelserna hjälpte mig komma mycket närmare min himmelske Fader. ■

Alix B., Nederländerna

PREDIKA

EVANGELIET SOM

JOHANNES

DÖPAREN

Du kan förbereda andra för Frälsarens andra ankomst, precis som Johannes Döparen gjorde inför Frälsarens första ankomst.



Ryan Carr
Kyrkans tidningar

Till skillnad från Johannes Döparen behöver du inte missionera i "Judeens öken" (Matt. 3:1). Dina kläder är inte gjorda av "kamelhår" (Matt. 3:4). Du behöver inte äta "gräshoppor och vildhonung" (Matt. 3:4). Men ditt syfte med att predika evangeliet är detsamma som Johannes Döparens: Du förbereder personer för Jesu ankomst genom att förkunna: "Omvänd er, ty himmelriket är nära" (Matt. 3:2).

Johannes Döparens mission var uppenbar: att "komma före Messias för att bereda Herrens väg" (1 Nephi 10:7). Men hans mission var inte lätt. Den sista profeten före honom var Malaki, som levde över 400 år tidigare. "Utan en profet började folket i landet att dela upp sig i läger och grupper, och var och en hävdade att de hade rätten att tolka skrifterna och leda folket. Den sanna kunskapen om

Jehova förminskades bland de här grupperna."¹

Trots utmaningarna på Johannes tid var det många som kom ut i öknen för att höra honom predika, och han döpte många. Två av de framtida apostlarna, Johannes den älskade och Andreas, blev bekanta med Jesus tack vare Johannes Döparen (se Joh. 1:40).

Det är en lika stor utmaning att predika evangeliet i dag. Vår tid för med sig många distraktioner. Världsliga filosofier leder människor vilse. Fler och fler slutar följa höga moraliska normer. Vissa ser inget behov av religion.

Hur kan du i de här omständigheterna få framgång när du predikar evangeliet, som Johannes Döparen hade? Här är några lärdomar från hans liv som kan vara till hjälp.

Johannes visste vilken uppgift han hade. Han visste att han hade kallats att hjälpa människor att komma till Kristus (se Luk. 1:16). När Johannes Döparen såg Frälsaren, vittnade han: "Se Guds lamm, som tar bort världens synd" (Joh. 1:29). I stället för att uppmana människor att följa honom själv, hjälpte han dem att bli lärjungar till Jesus Kristus. Johannes sa om Frälsaren: "Han måste bli större och jag mindre" (Joh. 3:30).

Johannes undervisade om Jesu Kristi evangeliums grundläggande principer. Han undervisade folket om rättvisa, barmhärtighet, ärlighet, moral, fasta, bön, omvändelse och erkännande av synder, nedsänkingsdop,

uppståndelse och domen (se Matt. 3; Luk. 3). Hans undervisning kan beskrivas i samma ordalag som Frälsarens: "Folket häpnade över hans lära, ty han undervisade dem med auktoritet" (Mark. 1:22).

Johannes levde på ett sätt som skilde sig från världens. Jesus jämförde Johannes med världsliga lärare: Johannes var inte "en man klädd i fina kläder [som] lever i lyx ... i kungapalatsen" (Luk. 7:25). Han drack varken vin eller starka drycker (se Luk. 1:15). Johannes var den röst som ropade

i öknen: "Bana väg för Herren, gör stigarna raka för honom!" (Mark. 1:3). Eftersom han undervisade med Guds kraft, kände folket Anden och blev omvända.

Johannes var hängiven. En forskare sammanfattade Johannes egenskaper: "Hans målmedvetenhet, hans totala hängivenhet mot sin särskilda kallelse och hans fullständiga lojalitet mot Guds Son. De här egenskaperna, tillsammans med hans gudomliga prästadömsmyndighet, orädda läggning och personliga rättfärdighet, gör

honom till en av skrifternas största personligheter."²

När du studerar Johannes Döparens liv så ser du att han var mer än bara en person som fick den unika välsignelsen att döpa Jesus Kristus. Du ser att hans liv och uppgift handlade om att förbereda folket för Frälsarens ankomst, precis som din gör. ■

SLUTNOTER

1. S. Kent Brown och Richard Neitzel Holzapfel, "De förlorade 500 åren: Från Malaki till Johannes Döparen", *Liahona*, dec. 2014, s. 30.
2. Robert J. Matthews, "John the Baptist: A Burning and a Shining Light", *Ensign*, sep. 1972, s. 79.



VARFÖR ÄR DU PÅ JORDEN JUST NU?

"Du och jag kommer att glädjas åt hans ankomst och tacka Herren för att han sände oss till jorden vid den här tiden för att uppfylla vår heliga plikt att hjälpa till att förbereda världen för hans återkomst."

Se äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum, "Förbered världen för Herrens andra ankomst", *Liahona*, maj 2011, s. 52.

MEN TÄNK OM ... ?

Frågor om en mission

När tiden för att verka som missionär närmar sig, kanske du frågar dig själv: "Kan jag verkligen göra det här?" Ja, det kan du! Det kanske inte blir lätt, men du kommer aldrig att ångra det.

Tanken på att förbereda sig för att verka som missionär kan vara skrämmande. Det finns mycket som du kanske oroar dig för – pengar, kunskap, blyghet – men oavsett vad, kan du få den försäkran och det mod som du behöver. Här är några vanliga frågor och svar som hjälper dig att övervinna din oro och hitta tron du behöver för att gå vidare.

Tänk om jag inte vet tillräckligt om skrifterna eller evangeliet?

Missionsförberedelserna bör definitivt inbegripa att du lär dig mer om evangeliet, men du måste inte veta allting innan du åker iväg. Som ung man oroade sig till exempel äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum för att han inte var redo att verka som missionär. Han sa: "Jag minns att jag bad: 'Himmelske Fader, hur ska jag kunna tjäna som missionär när jag vet så lite?' Jag trodde på kyrkan, men jag kände att mina andliga insikter var

ytterst begränsade. När jag bad kom känslan: 'Du vet inte allt, men du vet tillräckligt!'"¹

Kunskap om evangeliet får du när du trofast arbetar på att lära dig evangeliets principer och studerar skrifterna. Och du är inte ensam. Den Helige Anden vägleder dig, och du har kamrater, missionsledare och din missionspresident som hjälper dig med dina ansträngningar. Tänk på vad äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Det handlar inte om storleken på din tro eller nivån på din kunskap – det handlar om den integritet du visar mot den tro du har och den sanning du redan känner till."²

Tänk om jag inte är säker på att jag har ett vittnesbörd?

En viktig del av missionsförberedelserna är att skaffa ett vittnesbörd. Du kanske tycker att ditt vittnesbörd är svagt, men det växer när du uppriktigt

anstränger dig för att stärka det. Kom bara ihåg:

- *Ta dig tid att studera och be i lugn och ro.* Du behöver tid till att känna Andens inspiration.
- *Lev efter evangeliet.* Se Johannes 7:17 för att få veta varför det får ditt vittnesbörd att växa.
- *Bygg det lite åt gången* "[Din] andliga resa pågår livet ut. Vi vet inte allt i början, inte ens under vägens gång. Vår omvändelse sker stegvis."³

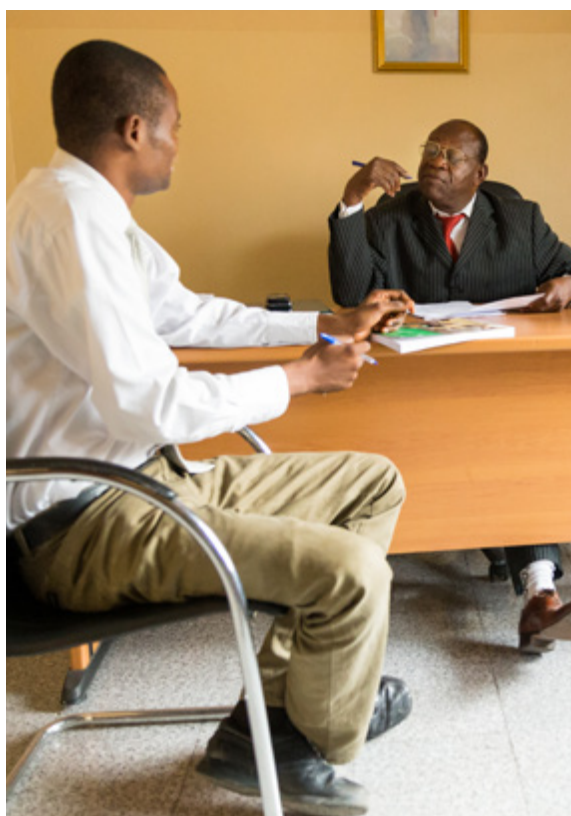
Tänk också på att ditt vittnesbörd kan vara starkare än du tror. Äldste Holland återgav följande berättelse: "En fjortonårig pojke sa nyligen till mig lite tveksamt: 'Broder Holland, jag kan inte säga än att jag vet att kyrkan är sann, men jag tror att den är det.' Jag kramade om pojken så hårt att ögonen höll på att tränga ut. Jag sa till honom av hela min själ att *tro* är ett dyrbart ord, och en ännu dyrbarare handling, och att han

aldrig behöver be om ursäkt för att han 'bara tror'. Jag talade om för honom att Kristus själv sa: 'Var inte rädd. Tro endast' ... Jag sa till pojken att tro alltid är det första steget mot en övertygelse ... Och jag talade om för honom hur oerhört stolt jag var över honom för hans uppriktiga strävan."⁴

Tänk om jag inte känner mig värdig?

Om något är fel i ditt liv så kan du ta hand om det. Din biskop eller grenspresident talar om för dig vad du behöver göra för att bli ren genom Jesu Kristi försoning. Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Jag uppmanar dig att inte be om att få veta om du bör gå [ut som missionär], utan be istället Herren vägleda dig att göra vadhelst som är nödvändigt för att du ska bli en värdig, bemyndigad heltidsmissionär."⁵

Rebecka S. från Ryssland berättar om sin upplevelse: "Jag hade omvänt





UNGA KVINNOR: BESLUTET ATT GÅ UT SOM MISSIONÄR

Som ung kvinna har du ingen plikt att verka som heltidsmissionär, men du har möjligheten. När du ska bestämma dig för om du ska göra det eller inte så har du kanske sådana frågor som:

- ▶ Är en mission rätt för mig? Hur vet jag det?
- ▶ Ska jag förbereda mig i dag för en heltidsmission?
- ▶ Vilka anledningar finns det till att gå ut som missionär?
- ▶ Skulle jag ens vara en bra missionär?

Du kan få svar och vägledning i artikeln "Unga kvinnor och beslutet om en mission", *Liahona*, jan. 2013, s. 32-35.

mig, men skuld känslorna och smärtan gjorde att jag trodde att jag inte kunde verka som missionär eftersom mina misstag var för stora. Men min biskop och min stavs-president hjälpte mig se försoningens helande kraft i mitt liv. Jag är så tacksam för omvändelse! Att vara värdig betyder allt när man är missionär. Man kan inte undervisa med Anden om man inte är värdig den (se L&F 42:14). Man måste ha frid i hjärtat för att kunna tjäna av hela sitt hjärta. Det gör all skillnad i världen."

Hur kan jag lämna min familj och mina vänner?

Det är svårt att lämna nära och kära, särskilt eftersom du vet att saker och ting kommer att vara annorlunda när du kommer tillbaka – för dina vänner, för din familj, och särskilt för dig. Du kanske oroar dig för hur din familj ska klara sig ekonomiskt utan dig eller hur de ska reagera på din mission. Men Herren kommer att ta hand om dem du älskar och välsigna dem för ditt tjänande (se L&F 100:1). Även om du saknar dem så vill Herren att du ska hjälpa andra familjer att hitta glädjen

i evangeliet. Lita på att vår himmelske Fader vill ditt och din familjs bästa, och kom ihåg: "Tron litar på att Gud har mycket stort som väntar var och en av oss."⁶ Herren har underbara välsignelser i beredskap åt dig och din familj när du har tro till att fortsätta.

Tänk om jag inte klarar av att betala för den?

Kostnaden för en mission kan kännas som ett stort offer, men Herren vet vad han vill att du ska göra. President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt: "Jag talar till den unge man som inte vet hur han ska kunna finansiera en mission. Det vet inte jag heller. Men det här vet jag: Om du har tron och beslutsamheten till att göra det, så kommer det att ordna sig."⁷

Loran C. från England hade följande upplevelse: "Jag hade precis börjat fylla i min missionärsansökan när banken meddelade att jag hade en stor kreditsskuld. Min biskop och jag gjorde upp en budgetplan för hur mycket jag skulle använda till min skuld, till min mission, till mitt tionde och till andra utgifter. Det krävde stora

uppförfingar, och jag trodde inte att jag skulle nå mitt mål. Men jag betalade trofast mitt tionde och Herren hjälpte mig. En främling gav mig de pengar jag behövde för att kunna betala av skulden och fullfölja mitt missionsmål.”

Tänk om jag är blyg för att prata med andra?

Tanken på att du ska tillbringa hela dagarna, varje dag, med att prata med personer du inte känner kan vara avskräckande. Sam L. från Kalifornien minns: ”För någon som inte ens tycker om att öppna dörren när någon ringer på, låg tanken på att knacka på helt främmande människors dörrar och prata om evangeliet bortom all min förmåga.

Under en ungdomskonferens i staven blev vi ombedda att gå ut med missionärerna och predika evangeliet. Gå ut med riktiga missionärer? Till verkliga personer? Jag var nervös, men jag kom att tänka på ett skriftställe: ”Ty jag är Herren, din Gud, som fattar

din högra hand och som säger till dig: Frukta inte, jag hjälper dig’ (Jes. 41:13). Jag bad om den hjälpen, och fastän jag fortfarande kände mig illa till mods, stärktes jag av den Helige Anden och delade till och med ut två Mormons bok.”

Tänk om min utbildning eller karriär blir lidande?

Om du håller på att förbereda dig för college eller en karriär så kanske du tror att du riskerar framtiden när du tar dig tid att gå ut som missionär, men det är tvärtom. Herren vill att du ska lyckas och han hjälper dig. Inget som du behöver ge upp är värt lika mycket som ditt tjänande som missionär.

Många ungdomar har behövt fatta liknande beslut. William H. från Australien lämnade en lovande rugbykarriär, utan att veta om han skulle få möjlighet att spela när han kom hem (se ”Tid för en mission”, *Liahona*, juni 2012, s. 50–52). Joseph B. från Filippinerna gick in på

collegesekretarens kontor, redo att ge upp sin kanske enda chans till en utbildning (se ”Som brännoffer”, *Liahona*, sep. 2007, s. 40–42). Oavsett om det du hoppas på händer efter din mission eller inte, så är ingen möjlighet mer värd än ditt tjänande som missionär.

Du ångrar dig inte

Vår himmelske Fader vill att vi ska vara lyckliga, och han ber oss inte att göra sådant som inte välsignar och hjälper oss. Om du trofast gör det som Herren ber dig göra, även när det är svårt, så är välsignelserna som kommer mycket bättre än något som världen har att erbjuda. Du kommer aldrig att ångra att du verkade som missionär. ■

SLUTNOTER

1. Neil L. Andersen, ”Du vet tillräckligt”, *Liahona*, nov. 2008, s. 13.
2. Jeffrey R. Holland, ”Jag tror”, *Liahona*, maj 2013, s. 94.
3. Neil L. Andersen, ”Du vet tillräckligt”, s. 13.
4. Jeffrey R. Holland, ”Jag tror”, s. 94, 95.
5. Richard G. Scott, ”Det är dags att gå ut som missionär!” *Liahona*, maj 2006, s. 90.
6. Jeffrey R. Holland, ”Det bästa ligger framför oss”, *Liahona*, maj 2010, s. 21.
7. Boyd K. Packer, ”Come, All Ye Sons of God”, *Ensign*, aug. 1983, s. 71.



”En av mina vänner vill pröva på något som inte är bra, bara en gång, så att hon kan förstå när andra pratar om det. Hur kan jag hjälpa henne förstå att det inte är någon bra idé?”

Något av det bästa du kan göra är att hjälpa din vän komma ihåg varför vi har buden. Vår himmelske Fader ger oss bud eftersom han älskar oss och vet att de gör oss lyckliga och hjälper oss att bli lika honom.

I Nya testamentet sa Frälsaren: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud” (Joh. 14:15). Hjälp din vän inse att om hon väljer det rätta så visar hon kärlek till vår himmelske Fader och Jesus Kristus och tacksamhet för hans försoning och evangelium.

Du kan också påminna henne om att dåliga val leder till dåliga konsekvenser, även om det bara är en gång. Vi kan inte synda och undvika konsekvenserna. Att medvetet bryta mot buden är som att ta ett steg bort från vår himmelske Fader och säga till honom att han inte är lika betydelsefull som våra vänner eller andra personer.

Vår himmelske Fader älskar oss, och han välsignar oss med Andens vägledning när vi håller hans bud. Om vi är lydiga undervisar Anden oss om mer än vad vi kan lära oss genom att experimentera med synden.



Vi behöver inte experimentera

Jag skulle säga till din vän att ”allt som är gott kommer från Gud, och allt som är ont kommer från djävulen” (Alma 5:40). Jag skulle också säga att varje handling har en konsekvens och att vi inte bör göra något som kan skada oss. Vi behöver inte uppleva sådant som är orättfärdigt. Det finns redan så mycket orättfärdighet omkring oss, och det är lätt att se att många människor är missmodiga därför att de inte håller buden.

Vinicius S., 17 år, São Paulo, Brasilien



Berätta hur du övervinner frestelser

Berätta för din vän att det enda som egentligen är viktigt är hennes ställning inför Herren. Vi får inte ge upp vår eviga frälsning i utbyte mot timliga upplevelser. Du är också till mycket större hjälp för din vän om du kan tala om för henne hur du har övervunnit frestelser.

Emily G., 19 år, Puerto Rico

Vi har gudomlig potential

Du kan vänligt tala om för din vän att ett enda dåligt val kan kännas ofarligt, men det kan leda till allvarigare synder. Du kan också läsa det här skriftstället: ”Jag, Herren, kan inte se på synd med den minsta grad av overseende” (L&F 1:31). Påminn din vän om att också en enda synd kan

göra oss okänsliga för Andens röst. Låt henne framför allt veta att du älskar henne och att en del av hennes gudomliga potential som en Guds dotter är att göra rätta val.

Adriana F., 17 år, Arizona, USA

Bara en gång skadar

Allt som är dåligt, även om du bara gör det en gång, driver bort Anden. Om Anden försvinner är det lättare för Satan att fresta dig till att göra mer som är dåligt. Dessutom behöver du omvända dig från alla dina synder oavsett hur många gånger du begår dem, och att omvända sig från allvarliga synder kan vara en lång och smärtsam process.

Emily L., 14 år, Utah, USA



Var stark

Tala om för henne att du älskar henne och vill hjälpa henne att välja rätt. Jag vet av egen erfarenhet att vi inte behöver göra samma val som någon för att kunna relatera till den personen. När vi följer evangeliet hjälper Anden oss att veta hur vi ska relatera till andra. Påminn din vän om att hon behöver vara stark så att hon kan hjälpa andra att följa buden. Be om att du ska kunna hjälpa och tjäna henne.

Vanina P., 19 år, Buenos Aires, Argentina

Du kanske inte kan sluta

Jag skulle säga till min vän att inte ens tänka tanken. Det är ingen bra idé att

göra något dåligt bara en gång, för man kanske inte kan sluta när man väl har börjat. Vår himmelske Fader gav oss bud för att hjälpa oss att vara trygga och lyckliga.

Douglas B., 13 år, Kalifornien, USA

Det börjar i liten skala

Äldste Jeffrey R. Holland sa en gång att "en resa på tusen mil börjar med ett steg, så se upp med första steget" ("Inget rum för min själs fiende" *Liahona*, maj 2010, s. 45). Jag skulle hjälpa min vän förstå att Satan använder små frestelser för att leda in oss på en orättfärdig stig. När du provar på något dåligt, även om det bara är en gång, så låter du Satan och hans efterföljare börja fresta dig att göra det igen och igen.

Similoni F., 18 år, Utah, USA



VARFÖR INTE PROVA PÅ DET?

"För några år sedan frågade en av våra

söner mig varför det inte var en bra idé att pröva på alkohol eller tobak för att se hur det var ... Jag svarade att om han ville pröva på någonting så borde han gå till en ladugård och äta lite gödsel. Han ryggade tillbaks i fasa. 'Det är ju vidrigt', sa han.

'Jag är glad att du tycker det', sa jag, 'men varför inte pröva på det så att du själv får veta hur det är? Om du tänker göra någonting som du vet inte är bra för dig, varför inte tillämpa samma princip när det gäller andra saker?'

Se äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum, "Synd och lidande", Nordstjärnan, apr. 1994, s. 32.

NÄSTA FRÅGA

"Mina föräldrar svär, lyssnar på hög musik och tittar på olämpliga teveprogram. Vad kan jag göra för att känna Anden hemma, särskilt på söndagar?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 1 juli 2015, till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post (se adressen på sidan 3).

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

SKRIFTSTUDIE- PUSSLET

Det är som att lägga pussel: Varje gång du studerar skrifterna får du en allt större bild av Guds sanningar.

Cody Phillips

I september 2011 satte eleverna vid ett universitet i Vietnam nytt världsrekord genom att lägga världens största pussel. Det tog 1 600 elever 17 timmar att sätta alla 551 232 bitar på plats.

De skapade ett pussel på 15 gånger 23 meter med en sexbladig lotusblomma som representerar personer, geografi, historia, kultur, utbildning och ekonomi. Tänk – över en halv miljon små bitar, sammanlagda till en enorm bild. Varje bit av det pusslet kanske verkar oviktig och ointressant i sig själv, men pusslet är inte komplett om en bit fattas.

Skrifterna är som ett pussel. Ju mer bitar man sätter ihop, desto tydligare ser man sanningarna i Guds plan. När bilden av planen växer, ser du att skrifterna är intressanta och viktiga i ditt liv.

Här är några skriftstudieförslag som hjälper dig se hela bilden – och de små detaljerna. När du sätter ihop bitarna ser du de underbara sanningar som väntar dig i skrifterna.

Lära: Stora bitar som undervisar om eviga sanningar

Skrifterna undervisar om evangeliets lärdomar och principer. ”Hela skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning” (2 Tim. 3:16). Eftersom det bara är genom Jesus Kristus som vi kan bli frälsta (se Joh. 14:6), behöver vi lära oss om honom och om hans lära. Det är därför Herren uppmanar oss att forska ”i Skrifterna, därför att ... det är dessa som vittnar om mig” (Joh. 5:39).

Personer: Färgglada bitar som undervisar


Det finns hundratals personer att läsa om i skrifterna. Vilka av dem beundrar du mest? Kanske ser du upp till Ammon för hans modiga lydnad trots fara. Eller så kanske du tänker på Job och hans orubbliga tro och redbarhet.

Har du läst om åsnan som pratade med sin herre (se 4 Mos. 22)? Eller den orättfärdige kungen som var villig att ge upp sitt rike för att bli förlåten (se Alma 22)? Eller kvinnan som var känd i hela sin stad som en dygdig person (se Rut 1–4)?

Det finns också personer i skrifterna som inte var så beundransvärda. Vad kan du lära dig av dem och de dåliga val de gjorde?

Var uppmärksam på personerna du läser om i skrifterna och fråga dig själv hur du kan följa deras goda exempel





och undvika deras misstag. Pusselbitarna av deras liv är några av de mest intressanta och färgglada bitarna av alla. Deras upplevelser är minnesvärda sätt att lära sig och komma ihåg evangeliets principer!

Symbolik: Frilägga dolda bitar

Ibland använder skrifterna symboler för att undervisa om evangelieprinciper. Du missar några pusselbitar om

du inte ser symboliken. Förutom kyrkans kurser och seminariekurser, kan studiehjälpmedel som *Handledning för skriftstudier* eller seminarie- och institutböcker hjälpa dig hitta de saknade bitarna.

Berättelsen om Abraham och Isak, till exempel (se 1 Mos. 22), är inspirerande, men den får en djupare innebörd när du upptäcker att den är en symbol för vår himmelske Faders offer och för Frälsarens försoningsoffer (se Jakob 4:5).



GUD TALAR TILL OSS

”När vi vill tala till Gud så ber vi. Och när vi vill att han ska tala till oss, rannsakar vi skrifterna, för hans ord uttalas genom hans profeter. Då undervisar han oss när vi lyssnar till den Helige Andens maningar.”

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum, ”De heliga skrifterna: Guds kraft till vår frälsning”, *Liahona*, nov. 2006, s. 26-27.

Den Helige Anden: Hitta bitar som skapar samband

Vissa pusselbitar ser ut som om de hör ihop, men de passar ändå inte riktigt ihop. Anden kan hjälpa dig se vilka bitar som verkligen passar ihop. När du inbjuder Andens hjälp genom bön och begrundan, så hjälper han dig att se hur verser som du har studerat tidigare har ett samband med det du studerar nu, och en anknytning till ditt liv. Idealiskt sett får du inspiration inte bara från orden i skrifterna utan också från Anden när du begrundar det du läser.

Tillämpning: Sätt ihop bitarna

Du ser inte vilken bild pusslet bildar om du inte sätter ihop bitarna. På liknande sätt kommer lärdomarna, principerna och buden du läser om i skrifterna inte att hjälpa dig så mycket om du inte följer det du lär dig (se Joh. 7:17). När du varje dag strävar efter att följa evangeliets principer som skrifterna undervisar om, så stärks din tro och ditt vittnesbörd, och skriftstudierna blir en viktig del av ditt liv. ■

Författaren bor i Utah, USA.



SYSTRAR I EVANGELIET

Eftersom jag kunde se evangeliets välsignelser i mitt liv ville jag berätta om det för min vän.



Paola Sarahí Hernández Cruz

Jag älskar min vän Lupita som en syster. Vi träffades i sexan och var båda med i skolans musikår. Skolåret därefter blev vi ännu bättre vänner och började verkligen lita på varandra. Hon berättade för mig om svårigheterna hon hade hemma eftersom hennes pappa inte var där och hennes mamma inte kunde ge henne den uppmärksamhet hon behövde. Jag visste att hon var ledsen över att hennes föräldrar inte var en så stor del av hennes liv. Hon var ensam, men hon hade alltid mig.

Jag kände mig välsignad över att ha fötts till ett hem där vi hade Jesu Kristi evangelium. Det har gett mig en frid som många av mina vänner inte har. Eftersom jag kunde se evangeliets välsignelser i mitt liv ville jag berätta om det för Lupita.

Jag pratade med henne om kyrkan och bjöd med henne till en veckoträff. Hon tackade ja och började komma till kyrkan och till församlingens aktiviteter med mig och min familj. Jag presenterade henne för missionärerna, som undervisade henne om evangeliet och uppmanade henne att döpas. Hon fick ett

vittnesbörd, och när hon frågade sin mamma om hon fick döpas så sa hennes mamma ja.

Hennes dopdag var mycket speciell eftersom hon ingick förbund med vår himmelske Fader om att komma ihåg honom och hålla hans bud. Jag bar mitt vittnesbörd för henne den dagen och sa att hon var på rätt plats och att vår himmelske Fader måste vara stolt över henne. Jag älskar Lupita och är så glad över att hon är min vän och nu min syster i evangeliet. Jag vet att hennes liv blir lyckligare eftersom hon och hennes framtida familj får ha evangeliets välsignelser.

Lupita har sagt att hon är tacksam för att jag bestämde mig för att berätta om evangeliet för henne. Hon säger att sedan hon började gå i kyrkan, har hennes liv blivit mycket bättre och hon känner frid. Jag vet att det är Anden som bekräftar sanningen för henne. Hon säger också att hon ska gifta sig i templet en dag. Jag är tacksam mot min himmelske Fader för att jag hittade min vän och för glädjen jag känner när jag berättar om det som är mest värdefullt för mig. ■
Författaren bor i delstaten Mexiko i Mexiko.



Äldste
L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas
kvorum

*Medlemmarna i
de tolv apostlar-
nas kvorum är
särskilda vittnen
om Jesus Kristus.*

Hur kan jag få vägledning av den Helige Anden?

En lydig häst behöver bara ett lätt ryck av kusken för att göra precis det som han vill att den ska göra. Det lätta rycket är som den milda och stilla rösten.

Vi måste alltid vara redo att ta emot Andens lätta ryck.

Om vi lyssnar noga efter den Helige Andens milda maningar, leder de oss tillbaka till vår Fader i himlen.

*Från "Lydnad
genom trofasthet",
Liahona, maj 2014,
s. 100–103.*

Den Helige Anden

(Förenklad)

Enkelt ♩ = 126-138

Text och musik,
Jeanne P. Lawler

C A⁷ G⁷ C

1. Ett löf - te Je - sus gav när han på jor - den var, att
2. Vi mäs - te dö - pas först och kon - fir - me - ras sen för

F Fm G⁷ C

sän - da hit en Hjal - pa - re när han ej mer var kvar. Den
att den Hel' - ge An - den få som Hjal - pa - re och vän. Att

Caug F B Em

Hel' - ge An - den vis - kar med sin stil - la röst. Han
ly - da An - dens ma - ning hjäl - per oss var dag att

A⁷ Dm G⁷ C

vitt - nar att vi är Guds barn, han ger vårt hjär - ta tröst.
väl - ja rätt och le - va rent och föl - ja Her - rens lag.

© 2015, 1977, 1989 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Sången får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan och hemmet.

Denna text måste finnas på varje kopia.

Den gode herden

Erin Sanderson

En dag berättade Jesus en berättelse (eller liknelse) om en herde som älskade sina får så mycket att han till och med skulle ge sitt liv för att skydda dem. Vi är som fåren i den berättelsen. Och herden är som vår Frälsare Jesus Kristus. Han kallas ibland för den gode herden.

Jesus visade sin kärlek när några föräldrar kom med sina barn för att träffa honom. Han sa: "Låt barnen komma hit till mig och **hindra dem inte**, ty Guds rike tillhör sådana" (Luk. 18:16). Sedan tog han dem i famn och välsignade dem.

Blunda och föreställa dig att Frälsaren håller dig i sina armar och ger dig en välsignelse. Kan du känna hans kärlek när du lär dig om eller tänker på honom? Den Helige Anden hjälper dig att känna kärleken från den gode herden, Jesus Kristus. ■

Författaren bor i Utah, USA.



FAMILJESAMTAL

Läs Johannes 10:1–5, 11–16. Gör sedan en lista över hur Jesus är som en herde och berätta om när du har känt Frälsarens kärlek.

Sång: "När Jesus gick bland oss" (*Barnens sångbok*, s. 35)

Skriptställen: Lukas 18:15–17; Johannes 10:1–5, 11–16

Videor: "Suffer the Little Children to Come Unto Me" och "Jesus Teaches that We Must Become as Little Children" (Biblevideos.org)

DEN GODE HERDEN

Ta bort den här bilden. Vik den som ett dragspel längs de vita linjerna. Öppna den sedan och titta på den från höger och från vänster. Hur känner du vår gode herdes kärlek?

SKRIFTSTÄLLETIPS

Slå upp "Evangelierna" i Handledning för skriftstudier där det finns en uppställning som visar vilken bok som berättar om olika händelser eller lärdomar. Det är bara Johannesevangeliet som berättar om den gode herden. Tre evangelier – Matteus, Markus och Lukas – berättar om när Jesus välsignar barnen.



VÅR SIDA



Jag längtade efter dagen när jag skulle döpas. Förra året när jag fyllde åtta, var pappa, mamma, mina släktingar och mina vänner från kyrkan med på mitt dop. Det var en underbar upplevelse. Det var härligt att veta att himlen firade mitt beslut att döpas och bli en lärjunge till Jesus Kristus. När vi döps ingår vi ett förbund med vår himmelske Fader. Jag vet att han var glad över mitt beslut eftersom det var rätt och värdigt.

Sariah Z., 8 år, Honduras



Jag ritade Helamans krigare på min T-shirt. Jag vill vara trofast och modig och lyda Guds bud, precis som de!

Z. Yu-en, 6 år, Taiwan



Det här är min familj vid templet.

Sherriza T., 8 år, Mexiko



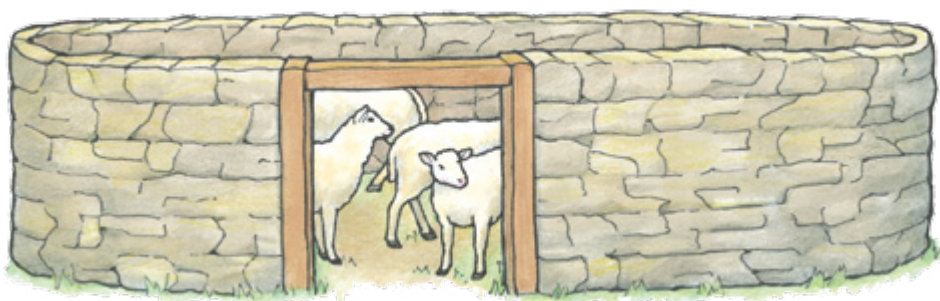
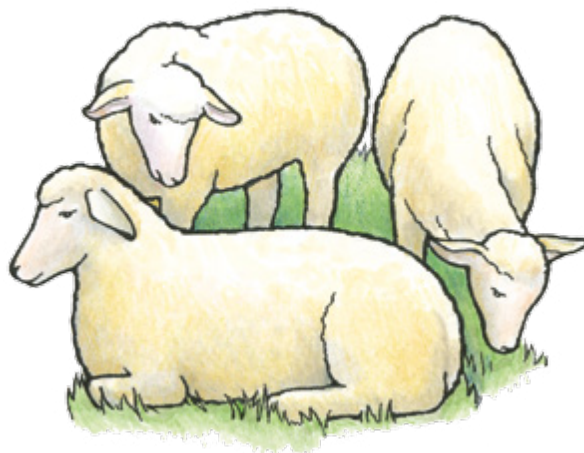
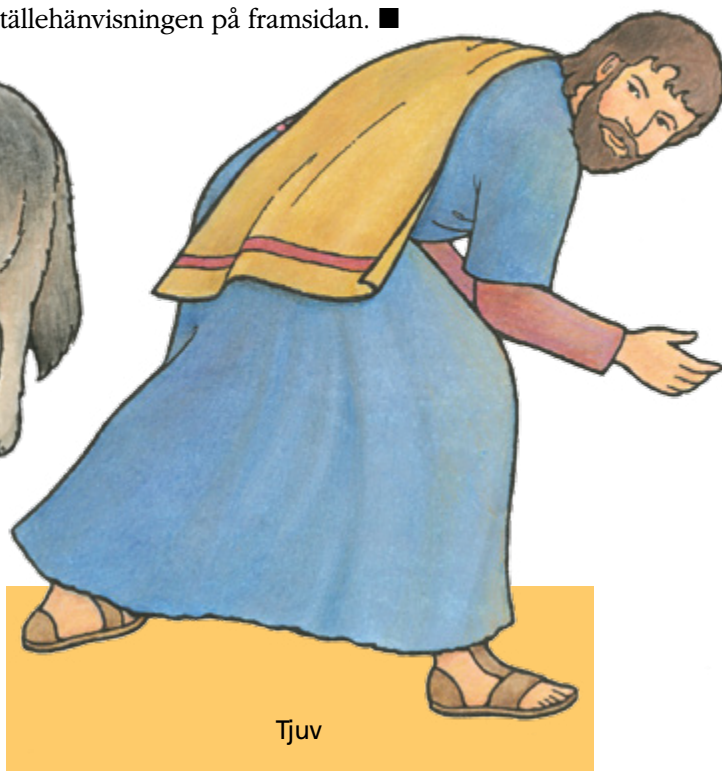
Vi tycker om när våra föräldrar tar oss till templet, för det är en vacker plats och vi känner oss nära Gud när vi är där.

Nephi och Bryan V., 6 och 9 år, Ecuador

Den gode herden

Johannes 10:1-5, 11-16

Klistra fast den här sidan på tjockt papper eller kartong. Klipp sedan ut figurerna och sätt fast dem på pinnar eller papperspåsar. Förvara dem i ett kuvert med skriftställe hänvisningen på framsidan. ■



Du kan skriva ut fler exemplar på liahona.lds.org.

Stevens första framtida fars dag

Kellie George Purcill

Baserad på en sann berättelse

Steven rullade upp slipsen under hakan när resten av primärbarnen övade på den nya sången. Nä, inte en chans att han skulle sjunga den här sången.

Fadern i vårt hem leder vår familj ...

Steven tittade ut genom fönstret och upp i taket. Han hasade omkring så mycket på stolen att det såg ut som om han dansade. Han kunde inte sjunga även om han ville. Något stort och obekvämt hade fastnat i halsen. Resten av Primär fortsatte sjunga och lärde sig de nya orden en rad åt gången.

Med visdomens ljus i allt som är rätt,

Min pappa älskar mig ("Fathers", *Children's Songbook*, s. 209).

Steven kände att någon klappade honom på armen. Hans mamma, som tyst hade tittat på från dörröppningen, drog honom milt i armen. Hon ledde ut honom i korridoren. Nu när Steven var ifrån sina vänner i Primär kunde han inte låta bli att gråta. Mamma drog honom intill sig i en varm, stark kram.



"Det är okej att vara ledsen", sa mamma och klappade honom på ryggen. "Jag vet att det är svårt att höra och sjunga den sången."

Steven nickade och torkade ögonen. "Jag vill inte sjunga på fars dag för jag har ingen pappa." Det brände i Stevens ögon och han bet sig i läppen. "Jag vill inte kalla honom pappa längre. Jag har inte sett honom på jättelänge, och han *vill* inte ens vara min pappa."

Steven försökte verkligen låta bli att gråta – men han kunde fortfarande höra dem sjunga. Den sången fick det att göra ont djupt inom honom. Precis som när hans pappa hade skrivit och sagt att han och hans nya fru hade bestämt att de inte ville träffa Steven eller hans bror längre.

Mamma drog honom intill sig för ännu en kram och Steven lät några tårar till blöta ner hennes tröja. "Jag ska prata med Primärs president. Du behöver inte sjunga om du inte vill. Men du – jag har en idé." Mamma tittade honom rakt i ögonen. "I år ska vi inte fira fars dag – vi ska fira *framtida fars dag!*" Hon log, och han stirrade tillbaka.

"Va? Fira *vad?*"

”Framtida fars dag – vi ska fira vilka bra pappor du och din bror kommer att bli en dag. Vi ska ha presenter och tårta och er favoritläsk!”

Mamma pussade honom på pannan och försökte sedan rätta till hans tillknölade slips. ”Du, Steven, kommer att bli en *utmärkt* pappa – det märks redan. För du tänker redan på vad du ska göra med dina barn och planerar vilken sorts pappa du ska bli.”

Ju mer Steven tänkte på det, desto större blev hans leende. Han krämde om mamma och kände sig

mycket gladare när han gick tillbaka till Primär.

Två veckor senare stod Steven framför spegeln och rättade till sin fina nya fluga. Mamma hade gett den till honom den morgonen på hans första framtida fars dag någonsin! Steven tog skrifterna och gick ut genom ytterdörren för att åka till kyrkan.

Han log mot sin mamma.

”Glad fars dag, mamma.”

Mamma log. ”Glad framtida fars dag, Steven.” ■

Författaren bor i Queensland, Australien.



PLANERA MÅLMEDVETET

”Oavsett ålder och omständigheter uppmanar jag er att **planera er framtid med målmedvetenhet.**”

President Thomas S. Monson, ”O kommen, I Guds män”, *Liahona*, maj 2013, s. 67.



Mias vittnesbörd



Amelia Hawkins

Baserad på en sann berättelse

”Den Hel’ge Anden viskar med sin stilla röst. Han vittnar att vi är Guds barn, han ger vårt hjärta tröst”
(Barnens sångbok, s. 56).

Det var sent på kvällen, men Mia låg inte i sängen. Hon satt på golvet i sitt rum och tänkte på något som syster Duval hade läst i Primär: ”Det kommer en dag när ingen man eller kvinna kan leva på lånat ljus.”¹

”Ett vittnesbörd är som ett ljus inom oss”, hade syster Duval förklarat. ”Och var och en av oss behöver vårt eget ljus. Då kan vi vara starka när livet blir svårt och Satan frestar oss.”

Mia lutade huvudet mot sängen. ”Jag vill ha ett vittnesbörd om att evangeliet är sant”, tänkte hon. Men exakt hur *fick* man ett vittnesbörd? Hon visste att bönen var en del av det.

”Jag ska be”, bestämde hon. Hon skulle be och inte sluta förrän något hände som lät henne veta att kyrkan var sann. Hon var beredd på att be hela natten om det behövdes!

Hon knäböjde. ”Käre himmelske Fader”, viskade hon, ”jag vill veta om kyrkan är sann. Jag vill känna det i hjärtat och bara veta.”

Mia väntade. Hon kände inget annat utom den milda känslan som hon ofta kände när hon bad. Vad gjorde hon för fel? Var var hennes vittnesbörd?

Det kändes som om hon hade stått på knä jättelänge när dörren till rummet öppnades lite och hennes pappa tittade in.

”Jag såg ljuset under dörren” sa han. ”Är du uppe och läser igen?” Då såg han tårarna på Mias kinder. Han knäböjde och lade armarna om henne. ”Vad är det som är fel?”

Hon var tyst en stund. Sedan frågade hon: ”Pappa, hur får man ett vittnesbörd?”

Pappa kramade henne hårt. ”Det är en bra fråga. Att *vilja* ha ett vittnesbörd är ett av de första stegen.”

Mia kände hur klumpen i halsen började försvinna.

”Man får oftast inte ett vittnesbörd med bara en bön. Och även om man har ett vittnesbörd så måste man fortsätta jobba på det.”

”Men var kommer ett vittnesbörd från?” frågade Mia.

”Ett vittnesbörd kommer från den Helige Anden”, sa pappa. ”Har du någon gång känt en varm och fin känsla på en hemafton eller i kyrkan?”

Mia funderade på det. ”När du gav mig en välsignelse innan skolan

började, så kändes det bra.” Hon tänkte lite till. ”Och det känns alltid varmt inombords när jag hör president Monson tala på generalkonferensen. Och när jag är snäll mot mina vänner eller när jag läser skrifterna, känns det också bra.”

Pappa log. ”De där känslorna är den Helige Anden som talar till dig. Han ger dig sådana känslor när du gör något som är rätt eller när du hör något som är sant.”

”Jag känner mig varm och glad nu”, sa Mia. ”Är det den Helige Anden?”

Pappa kramade henne igen. ”Ja. Han säger till dig att det som vi pratar om är sant. Och det är *så* man får ett vittnesbörd.”

När Mia senare gick och lade sig, så trodde hon inte att hon hade fått ett helt vittnesbörd än, men hon hade ändå den goda, varma känslan som talade om att det som pappa hade sagt var sant. Hon visste att den känslan bara var början.

Mia kurade ihop sig under den varma filten och blundade. Precis innan hon somnade, viskade hon: ”Tack, himmelske Fader, för att du hjälper mig att få ett vittnesbörd. Och tack för pappa.” ■

Författaren bor i Missouri, USA.

SLUTNOT

1. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1967), s. 450.

Huset som tiondet byggde

Janele Williams



Det här är Jack. Det här är Jacks mynt som skramlar. Det här är Jacks tionde, tio procent.

Det här är biskopen som skakade hand med Jack när han betalade sitt tionde, tio procent.





Det här är profeten, glad och vördnadsfull, som sa: ”Låt oss bygga ett tempel”, med tiondet som skickades av biskopen som skakade hand med Jack när han betalade sitt tionde, tio procent.



Det här är templet, skinande och vitt, ett Herrens hus, fyllt av ljus.

Det här är huset som tiondet byggde för att profeten sa: ”Låt oss bygga ett tempel”, med tiondet som skickades av biskopen som skakade hand med Jack när han betalade sitt tionde, tio procent.



Det här är Jacks leende, stort och glatt, när han besöker templet, skinande och vitt, för att beseglas till sin familj inför Gud. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Var är Jacks tionde?

Hjälp Jack att hitta alla åtta tiondemynt som skramlar.





**President
Boyd K. Packer**

president för de tolv
apostlarnas kворum

LÅT DET VARA

*Min väns värld hade slagits i spillror.
Han hade förlorat sin hustru.*

Om du lider av oro, av sorg eller skuld eller svartsjuka eller besvikelse eller avund, av självanklagelser eller självrättfärdigande, bör du lyssna till vad jag lärde mig av en patriark för många år sedan. Han var den mest helgonlika människa jag känt ...

Han växte upp i ett litet samhälle och hade en önskan att bli något. Han kämpade för att få en utbildning.

Han gifte sig med sin käreasta, och allt gick bra i livet. Han hade ett bra jobb och en ljus framtid. De var djupt förälskade och snart väntade hon deras första barn.

Kvällen när barnet föddes uppstod det komplikationer. Det fanns bara en läkare och han befann sig ute på landsbygden på sjukbesök ...

Till slut fick man tag i läkaren. Han arbetade snabbt i nödsituationen och hade snart läget under kontroll. Barnet föddes och krisen verkade vara över.

Men några dagar senare dog den unga modern av samma infektion som läkaren hade behandlat i ett annat hem den kvällen.

Johns värld gick i kras. Nu var inte allt som det skulle; allt var fel. Han



hade förlorat sin hustru. Han hade inga möjligheter att sköta både barnet och sitt arbete.

Vartefter veckorna gick började hans sorg förgifta honom. "Den läkaren borde inte få praktisera", sa han. "Han gav min hustru den där infektionen. Om han hade varit försiktig hade hon levt i dag."

Han tänkte knappt på något annat och i sin bitterhet blev han hotfull ...

En kväll knackade det på dörren. En liten flicka sa bara: "Pappa vill att du kommer hem till oss. Han vill prata med dig."

"Pappa" var stavens president ...

Den här andlige herden hade vakat över sin hjord och hade något att säga honom.

Rådet från den kloke ledaren var

enkelt: "John, låt det vara. Det finns inget du kan göra för att få henne tillbaka. Vad du än gör, gör det bara saken värre. John, låt det vara" ...

Han kämpade i vända för att ta sig samman. Och till slut bestämde han sig för att vad som än hände så skulle han vara lydlig.

Lydnad är en kraftfull andlig medicin. Den botar nästan allt.

Han beslöt sig för att följa sin kloka andliga ledares råd. Han skulle låta det vara.

Sedan sa han till mig: "Jag var gammal innan jag förstod och äntligen såg en fattig landsortsläkare – överarbetad, underbetald, uttröttad efter att ha rusat från patient till patient, med nästan inga mediciner, inget sjukhus och få instrument. Dock kämpade han för att rädda liv och lyckades för det mesta.

Han hade kommit i en krissituation, när två liv hängde på en skör tråd, och han handlade utan dröjsmål.

Jag var en gammal man", upprepade han, "innan jag äntligen förstod! Jag hade kunnat förstöra mitt liv", sa han, "och andras."

Många gånger tackade han Herren på sina knän för en klok andlig ledare som gav honom det enkla rådet: "John, låt det vara." ■

Från "Balsam från Gilead", Nordstjärnan, jan. 1988, s. 13–15, se också Liahona, maj 2011, s. 32.

INSIKTER



Vilken inställning är viktig i livet?

”Detta livet är tiden att bereda sig att möta Gud. Vi är ett glatt och lyckligt folk. Vi uppskattar sinne för humor och värdesätter ledig tid med vänner och familj. Men vi behöver inse att det finns ett allvarligt syfte som måste ligga till grund för vår inställning till livet och alla våra val.”

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

LITA PÅ HERRENS försäkran

Vi kanske inte alltid befrias från våra prövningar, men vi kan alltid vara förvissade om att Herren är medveten om och villig att hjälpa oss igenom dem.



s. 42

FÖR UNGDOMAR



s. 56

Men tänk om ... ?

Frågor om en mission

Orolig för att du inte vet tillräckligt om evangeliet? Att ditt vittnesbörd inte är starkt nog? Att du är för blyg? Här får du svar på vanliga frågor och bekymmer angående en mission.

FÖR BARN

Mias vittnesbörd

Mia ville ha ett eget vittnesbörd om evangeliet. Ta reda på vad hon gjorde!



s. 74

